

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JULI 2014

Liahona

A photograph of two men in a workshop. The man on the left is younger, with short dark hair, wearing a white t-shirt and light blue jeans. He is looking towards the older man on the right. The older man has dark hair, is smiling, and wearing a green polo shirt. They are standing in a workshop filled with wooden beams and tools. The man in the white shirt has his hand on the shoulder of the man in the green shirt. They appear to be engaged in a conversation or a collaborative task.

**Forældre til unge
voksne, s. 34**

**Brasilien: Et århundrede
med vækst, s. 18**

**Se Frelseren i
symbolerne, s. 52**

»Nogle gange bliver vi lynafledere, og vi må aflede kritik for at holde fast ved Guds standarder og udføre hans arbejde. Jeg vidner om, at vi ikke behøver være bange, hvis vi holder fast i hans lære. Vi møder måske misforståelser, kritik, ja, selv falske anklager, men vi er aldrig alene. Vor Frelser blev »foragtet og opgivet af mennesker« (Es 53:3). Det er vores hellige privilegium at stå fast med ham!«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, se »Stå fast på hellige steder«, *Liahona*, maj 2013, s. 50.

BUDSKABER

- 4** **Budskab fra Det Første Præsidentskab: Løftet om hjerter, der vender sig mod slægten**
Præsident Henry B. Eyring
- 7** **Besøgsbudskabet: Jesu Kristi guddommelige mission: Talsmand**

ARTIKLER

- 18** **Pionerer i alle lande: Kirken i Brasilien: Fremtiden er her**
Mark L. Grover
Kirken i Brasilien har udviklet sig fra at bestå af én lille tilflytterfamilie til flere end en million medlemmer.
- 24** **Mormons Bog, Israels indsamling og det andet komme**
Ældste Russell M. Nelson
Mormons Bog er Guds redskab til at opnå to guddommelige mål.
- 30** **Vær som Ammon**
Kan Ammons beretning hjælpe jer til at aktivere medlemmerne i jeres menighed?
- 34** **Ti råd til forældre til unge voksne**
Wendy Ulrich
Disse 5 udfordringer og 10 forslag vil hjælpe jer til at forstå jeres unge voksne børn.

FASTE ARTIKLER

- 8** **Noter fra aprilkonferencen 2014**
- 10** **Det tror vi på: Vi underviser ved Helligåndens kraft**
- 12** **Tjeneste i Kirken: Led som Frelseren gør**
Ryan Carr
- 14** **Profeter i Det Gamle Testamente: Profeten Elias**
- 15** **Undervis i Til styrke for de unge: Arbejde og selvhjulpethed**
- 16** **Kirkenyt**
- 38** **Sidste dages hellige røster**
- 80** **Til vi ses igen: Hold blikket rettet mod bredden**
Richard M. Romney
Du kommer ingen vegne ved at fokusere på bølgerne.

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Fotoillustration: Cody Bell.
Indersiden af forsiden: Foto © Robert Harding
World Imagery/Corbis.

42

- 42 Bliv fuldkomngjort i Kristus**
 Ældste Gerrit W. Gong
Frelserens fuldkommenhed kan hjælpe os til at overvinde en perfektionistisk, selvkritisk og urealistisk tankegang.

*Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer.
 Vink: Pluk de lilla blomster.*

- 48 Guddommelige pagter skaber stærke kristne**
 Ældste D. Todd Christofferson
Hvordan får vi moralsk og åndelig styrke?
- 52 Hvad ser I?**
 David A. Edwards
Se nøje på evangeliets ordinancer. I kunne lære noget nyt.
- 55 Kun for unge**
- 56 Til styrke for de unge: Arbejde – Hvem har brug for det?**
 Randall L. Ridd
- 58 Flytning af rør i mudrede sko**
 Raymond M. Allton
Jeg havde knap nok sat mig efter min morgentjans, da min kvorumsvjeleder kørte ind i min indkørsel.
- 60 Lige til sagen**
- 61 Plakat: Tingene er ikke altid, som de ser ud til**
- 62 Tjene af de rigtige årsager**
 Rasem Maluff
Jeg havde en lovende karriere inden for fodbold. Var det virkelig nødvendigt, at jeg skulle tjene som missionær?
- 64 Mormoner tror på Gud**
 Brenda Hernandez Ruiz
Da jeg fortalte kvinden, at jeg var mormon, ville hun ikke længere tale med mig.

70

- 66 Særlige vidner: Hvad kan vi gøre for at være værdige til at have Ånden hos os?**
 Præsident Boyd K. Packer
- 67 Min lektion om tro**
 Emma R.
Et lille frø fra en melon lærte mig om tro.
- 68 Mit legeme er et tempel**
 Marissa Widdison
Har du spørgsmål om dit legeme?
- 70 Få Primary hjem: Vi bliver medlemmer af Kirken gennem dåb og bekræftelse**
 Jennifer Maddy
- 72 Vores side**
- 73 Forberedt på at tjene**
 Ældste Eduardo Gavarret
Vandet var virkelig koldt, men jeg ville stadig gerne døbes.
- 74 Venner over hele verden: Jeg er Pedro fra Brasilien**
 Amie Jane Leavitt
- 76 Til mindre børn: Sarah gik og gik**
 Heidi Poelman
- 81 Portræt af en profet: Thomas S. Monson**

64

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Jose L. Alonso, Mervyn B. Arnold,
Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden

Adm. direktør: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Redaktion: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards,
Jennifer Grace Fallon, Matthew D. Flitton, Mindy Raye
Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt,
Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey,
Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe,
Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M.
Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Kevin C. Banks,
Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gyi,
Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betalings: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail
til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk,
kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai,
tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

July 2014 Vol. 163 No. 7. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-
5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.
Her følger to eksempler:*

FOTOILLUSTRATION: CODY BELL

»Bliv fuldkommengjort i Kristus«, side 42: Brug ældste Gongs undervisning om perfektionisme til at lave en sandt eller falsk-quiz til jeres familie, der kan hjælpe dem til at finde ud af, om de har perfektionistiske tendenser. I kan bruge udtalelser, som »jeg kan være glad, selvom jeg begår fejl« eller »det er svært for mig at tilgive andre« i jeres quiz. Læs sammen det, som ældste Gong lærer os om at sætte sin lid til Frelseren. I kan også bruge side 148-149 i *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering* til at undervise om at sætte passende mål og overvinde perfektionisme.

»Mit legeme er et tempel«, side 68: Brug spørgsmålene i denne artikel til at undervise jeres børn om at respektere og elske deres legeme. I kan servere en sund snack som frugt eller grøntsager for at undervise jeres børn om gode spisevaner. I kan dyrke sport eller lave en aktivitet udenfor, der kan hjælpe jeres børn med at påskønne et godt helbred og energi. Tilskynd jeres børn til at række ud til et barn eller en teenager i deres menighed eller på deres skole, som har et handicap. I kan også synge »Jeg går med dig« (*Børnenes sangbog*, s. 78).

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Aktivering, 30, 38

Arbejde, 15, 56, 58

Befalinger, 60

Bekræftelse, 52, 70

Det andet komme, 24

Det Gamle

Testamente, 14

Dåb, 52, 70, 73

Evigt perspektiv, 42, 80

Familie, 34, 39, 40, 41, 80

Forsoning, 7, 42

Forældrerollen, 34

Fysisk legeme, 68

Helligånden, 10, 40, 66

Jesus Kristus, 7, 12, 42

Kaldelser, 12

Missionering, 18, 30,

62, 64

Mormons Bog, 24, 30,

38, 55

Nadver, 52, 70

Omvendelse, 18

Ordinancer, 52, 70

Pagter, 24, 48

Pionerer, 18, 76

Profeter, 14, 81

Slægtshistorie, 4, 6,
14, 55

Templet, 18

Tjeneste, 12, 56, 58,

62, 73

Tro, 48, 67

Undervisning, 10

Unge voksne, 34

Vidnesbyrd, 64

Ægteskab, 41

**Præsident
Henry B. Eyring**
Førsterådgiver i Det
Første Præsidentskab

LØFTET OM HJERTER, der vender sig mod slægten

Min mor, Mildred Bennion Eyring, voksede op på landet i byen Granger, der ligger i Utah i USA. En af hendes brødre, Roy, fulgte i familiens fodspor med at opdrætte kvæg. Som ung mand var han hjemmefra i flere uger. Med tiden blev han mindre interesseret i Kirken. Til sidst flyttede han til Idaho, blev gift og fik tre børn. Han døde i en alder af 34, da hans hustru var 28 år og børnene var små.

Selvom Roys lille familie boede i Idaho, og min mor var flyttet 4.000 km væk til New Jersey, skrev hun ofte breve til dem, der var fyldt med kærlighed og opmuntring. Min onkels familie omtalte kærligt min mor som »tante Mid«.

Årene gik, og en dag modtog jeg et opkald fra en af mine kusiner. Jeg fik at vide, at Roys enke var gået bort. Min kusine sagde, at »tante Mid ville have ønsket, at du fik besked.« Tante Mid var selv gået bort for længe siden, men familien følte stadig hendes kærlighed og rakte ud til mig med beskeden.

Det slog mig, hvilken stor rolle min mor havde spillet i sin familie, ligesom de nefitiske profeter havde spillet en rolle i deres familie ved at holde sig tæt på deres slægtninge, som de ønskede tog imod Jesu Kristi evangelium. Nefi førte en optegnelse, som han håbede på ville have indflydelse på sine brødres efterkommere og få dem til at vende tilbage til den tro, som deres patriark, Lehi, havde haft. Mosijas sønner udviste samme kærlighed, da de

forkyndte evangeliet for Lehis efterkommere.

Herren har sørget for, at vi kan føle kærlighed i familien, der kan fortsætte i evighederne. Unge i Kirken føler i vore dage deres hjerte vende sig mod deres familie. De søger efter navne på familiemedlemmer, der ikke fik mulighed for at modtage frelsens ordinancer i dette liv. De tager disse navne med til templet. Når de træder ned i dåbens vande, har de mulighed for at føle kærlighed fra Herren og fra de familiemedlemmer, som de udfører de stedfortrædende ordinancer for.

Jeg mindes stadig den kærlighed, der lå i min kusines stemme, da hun ringede og sagde: »Vores mor er gået bort, og tante Mid ville have ønsket, at du fik besked.«

De af jer, der udfører ordinancer for familiemedlemmer, rækker ud i kærlighed, som Mosijas sønner og profeten Nefi gjorde det. I vil, som de, føle glæde for dem, der tager imod jeres offer. I kan også forvente at føle samme store tilfredsstillelse som Ammon, der sagde følgende om sin missionering blandt fjerne familiemedlemmer:

»Lad os derfor juble, ja, vi vil juble i Herren; ja, vi vil fryde os, for vor glæde er fuldkommen; ja, vi vil prise vor Gud for evigt. Se, hvem kan juble for meget i Herren? Ja, hvem kan sige for meget om hans store magt og om hans barmhjertighed og om hans langmodighed med menneskenes børn? Se, jeg siger jer, at jeg kan ikke beskrive blot det mindste af det, som jeg føler« (Alma 26:16).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at den kærlighed, I føler for jeres familiemedlemmer – hvor end de måtte befinde sig – er en opfyldelse af løftet om, at profeten Elias ville komme. Og kom, det gjorde han. Børnenes hjerte vender sig til deres fædre, og fædrenes hjerte vender sig til deres børn (se Mal 3:23-24; JS-H 1:38-39). Når I føler trangen til at finde navnene på jeres forfædre og tage de navne med til templet, oplever I opfyldelsen af den profeti.

Det er en velsignelse at leve i en tid, hvor løftet om hjerter, der vender sig, bliver opfyldt. Mildred Bennion Eyring følte den trang i sit hjerte. Hun

elskede sin brors familie, og hun rakte ud til dem. De følte deres hjerte vende sig i kærlighed til tante Mid, fordi de vidste, at hun elskede dem. ■

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

I kan læse profetierne om Elias' ånd sammen med dem, som I besøger (se Mal 3:23-24; JS-H 1:38-39). Tal om, hvordan man kan tage del i slægtsforskning, blandt andet gennem indeksering, fotos og at blogge. Hvis dem, I besøger, ikke er bekendt med FamilySearch.org, kan I overveje at tage jer tid til at vise dem det.

Jeg lærte min bedstemor at kende

Jewelene Carter

Som et af mine projekter i Unge Piger hjalp jeg min bedstemor med at finde sine forfædre ved at se mikrofilm igennem på det slægtshistoriske center i Mesa i Arizona. Mens vi sad ved siden af hinanden, tænkte jeg: »Hvor meget ved jeg egentlig om min bedstemor,

der sidder lige ved siden af mig?»

Vi fandt mange familiemedlemmer, klargjorde deres oplysninger og tog til templet i Mesa i Arizona for at udføre dåb og bekræftelse for dem. Ikke længe efter forærede min bedstemor mig en indbunden indsamling af sin slægtshistorie.

Min bedstemor har svær gigt, og det er derfor meget smertefuldt for hende at taste. Jeg kan godt lide at hjælpe

hende med computeren. Sammen skriver vi beretninger ned fra hendes liv, som vil gavne vores familie åndeligt. Jeg er meget glad for at være en del af hendes liv, og jeg lærer så meget om Kirkens historie, når vi arbejder sammen om de her projekter.

Forfatteren bor nu i Virginia i USA.

BØRN

Der er skønhed her på jord

*Venligt smiler himlen ned
på et kærligt hjem;
hver er fyldt med kærlighed
i et kærligt hjem.*

*(»Der er skønhed her på jord«,
Salmer og sange, nr. 190)*

Vor himmelske Fader ønsker, at vi elsker vores familie, så vi kan være glade. Jo mere vi tjener vores familie, jo mere vil vi elske vor himmelske Fader og vores familie.

Tegn hjerter som det her på et stykke papir og klip dem ud. Skriv nogle søde hilsner eller tegn på dem og giv dem i hemmelighed til din familie. Se, hvor glade de bliver!

Studér bønsumt dette materiale og find ud af, hvad I skal fortælle om. Hvordan kan en forståelse af Frelserens liv og mission øge jeres tro på ham og velsigne dem, som I gennem besøgsundervisningen våger over? Besøg reliefsociety.lds.org for yderligere oplysninger.

Jesu Kristi guddommelige mission: Talsmand

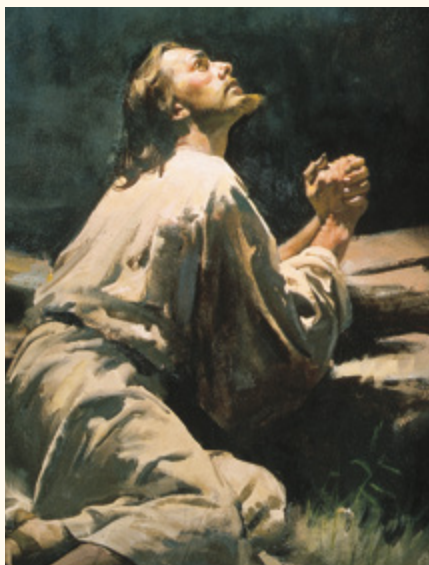
Dette er del af en serie af besøgsbudskaber, der omhandler aspekter ved Frelserens mission.

Jesus Kristus er vores talsmand hos Faderen. Ordet *talsmand* betyder »en person, der taler på en andens vegne«. ¹ Frelseren taler vores sag med forståelse, retfærdighed og barmhjerlighed. Den kendsgerning kan fylde os med kærlighed og taknemlighed for hans forsoning.

»Lyt til ham, som er jeres talsmand hos Faderen, og som taler jeres sag over for ham –

idet han siger: Fader, se hans lidelser og død, han, som ikke begik nogen synd, ham, i hvem du havde velbehag; se din Søns blod, som blev udgydt, blodet af ham, som du gav, for at du selv kunne blive herliggjort; derfor, Fader, skån disse mine brødre, som tror på mit navn, så de må komme til mig og få evigtvarende liv« (L&P 45:3-5).

Ældste D. Todd Christofferson fra

De Tolv Apostles Kvorum har om Kristus som vores talsmand sagt: »Det betyder meget for mig, at jeg, når som helst og i alle situationer, gennem bøn kan henvende mig ved nådens trone, at min himmelske Fader vil høre min bøn, at min Talsmand, ham der var uden synd, hvis blod blev udgydt, vil tale min sag.«²

Yderligere skriftsteder

Mosi 15:8-9; Moro 7:28;
L&P 29:5; 110:4

Tro, Familie, Tjeneste

Fra skrifterne

Gennem Herrens kirkes historie har Jesu Kristi kvindelige disciple fulgt hans eksempel. Ester var trofast og tapper. Hendes fætter Mordokaj sendte hende et eksemplar af kongens skrivelse, der erklærede, at jøderne skulle udryddes, og han befalede hende at »gå til kongen ... og gå i forbøn for [sit] folk«. Og så tilføjede han: »Og hvem ved, om det ikke var med henblik på en situation som denne, du opnåede kongelig værdighed?« (Est 4:8, 14).

Trods faren indvilligede Ester: »Derefter vil jeg gå til kongen, selv om det er mod loven. Skal jeg dø, så lad mig dø!« (Est 4:16).

Ester talte ydmygt til kongen og »kastede sig for hans fødder, græd og bønfuldt ham om at afvende den onde plan ... mod jøderne.« Hun tilføjede: »For hvordan skulle jeg kunne bære at se ... på tiltetgørelsen af min slægt?« (se Est 8:3, 5-6). Kongens hjerte blev blødgjort, og han imødekom hendes anmodning.³

Tænk over følgende

Hvordan kan Jesu Kristi rolle som talsmand inspirere os til at udvise barmhjerlighed og tilgivelse over for andre?

NOTER

1. Se Russell M. Nelson, »Jesus Christ – Our Master and More«, foredrag på Brigham Young University, 2. feb. 1992, s. 4; speeches.byu.edu.
2. D. Todd Christofferson, »Jeg ved, til hvem jeg har sat min lid«, *Stjernen*, juli 1993, s. 81.
3. Se også *Døtre i mit rige: Hjelpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 180.

NOTER FRA APRILKONFERENCEN 2014

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt ... hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Når I gennemgår aprilkonferencen 2014, kan I bruge disse sider (og noter fra konferencer i fremtidige numre) til hjælp i jeres studium og anvende den nylige undervisning fra de levende profeter og apostle og andre kirkeledere.

LÆRDOMSMÆSSIGE HØJDEPUNKTER

Ægteskab og kyskhed

»[For nylig] har Det Første Præsident-skab og De Tolvs Kvorum skrevet et brev til Kirkens ledere over hele verden. I det står der: »Ændringer i landets lovgivning ændrer ikke, ja, kan ikke ændre de moralske love, som Gud har fastlagt. Gud forventer, at vi støtter op om og holder hans befalinger, uanset modstridende meninger eller tendenser i samfundet. Seksuelle forhold er kun passende mellem en mand og en kvinde, der er lovformeligt viet som ægteemand og hustru.«

Selvom verden slipper Herrens kyskhedslov, gør vi ikke ...

Selvom mange regeringer og

velmenende individer har omdefineret ægteskabet, har Herren ikke. I tidernes morgen indstiftede Gud ægteskabet mellem manden og kvinden – Adam og Eva. Hans hensigt med indstiftelsen af ægteskabet går langt ud over voksnes personlige tilfredsstillelse, det er vigtigere at danne en ideel ramme for at få, opdrage og opfostre børn. Familien er himlens skat.«

Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum, »Åndelige hvirvelvinde«, *Liahona*, maj 2014, s. 19.

Ældste Andersen drøfter på lds.org/go/andersen714, hvordan man håndterer spørgsmål og bekymringer om vanskelige emner.

PROFETISK LØFTE

Mod

»For at vi kan træffe de rigtige beslutninger, har vi brug for mod – modet til at sige »nej«, når vi bør, modet til at sige »ja«, når det er passende, og modet til at gøre det rigtige, fordi det er rigtigt ...

Indre mod omfatter også at gøre det rigtige, selvom vi kan være bange, forsvare vores tro med risiko for at blive til grin og bevare den tro, selv når vi risikerer at miste venner eller social status ...

Når vi går frem og bestræber os på at leve, som vi bør, modtager vi helt sikkert hjælp fra Herren og kan finde trøst i hans ord.«

Præsident Thomas S. Monson, »Vær modig og stærk«, *Liahona*, maj 2014, s. 66, 67, 69.

Lær fra præsident Monson, hvordan vi kan fremelske mod på lds.org/go/monson2714.

Fremskynd arbejdet med frelse

Nogle af de vigtigste emner blev behandlet af flere talere ved generalkonferencen. Her er det, som tre talere sagde om at fremskynde arbejdet med frelse:

- »Uanset hvor godt dit [missions]budskab er, så får du måske ikke mulighed for at præsentere det uden konstant, vedholdende opfølgning.«¹ – Ældste M. Russell Ballard. Læs mere om ældste Ballards opfordring på lds.org/go/ballard714.
- »Templet i Gilbert i Arizona ... bliver det 142. fungerende tempel. ... Når alle de tidligere bekendtgjorte templer bliver

færdige, har vi 170 fungerende templer over hele verden.«² – Præsident Thomas S. Monson. Læs mere på lds.org/go/monson714.

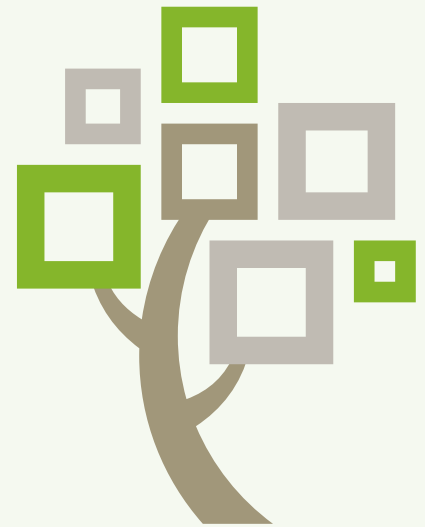
- »Vi skal lægge denne verdens ting til side ... hold[e] fast ved [vore] pagter« (L&P 25:10, 13, og komme til Kristus og følge ham. Det er dét, disciple gør!³ – Linda K. Burton. Se søster Burtons tale på lds.org/go/burton714.

NOTER

1. »Opfølgning«, *Liahona*, maj 2014, s. 78.
2. Thomas S. Monson, »Velkommen til konference«, *Liahona*, maj 2014, s. 4.
3. Søges: »Hænder og hjerter til at fremskynde værket«, *Liahona*, maj 2014, s. 122.

Hvis I vil læse, se eller lytte til generalkonferencetaler, så besøg conference.lds.org.

SÅDAN AFHOLDER MAN EN »FAMILIETRÆSAMMENKOMST«

»Vi har læren, templer og teknologien, så familien kan udføre frelsens herlige værk. Jeg foreslår ... at hver familie afholder en »familietræ-sammenkomst«. Dette bør være en tilbagevendende begivenhed.«

—Ældste Quentin L. Cook, »Rødder og grene«, *Liahona*, maj 2014, s. 47.

1. Kom sammen med jeres familie og udveksl beretninger, historier, fotografier og arvestykker.
2. Upload beretninger og fotografier til Family Tree og forbind kildedokumenter til forfædre.
3. Fastslå, hvilke forfædre der har brug for udførelse af tempelordinancer, og aftal udførelsen med familien.

Find andre måder, hvorpå ældste Cook siger, at vi kan blive velsignet af slægtshistorie på lds.org/go/cook714.

VI UNDERVISER VED HELLIGÅNDENS KRAFT

Vi tror på, at det er af afgørende betydning for Guds frelsende værk, at undervisning af Jesu Kristi evangelium sker ved Helligåndens kraft. Effektiv undervisning hjælper mennesker til at vokse i deres tro og ønske om at efterleve evangeliet. Undervisning finder sted under mange forskellige forhold som fx at undervise og tale i Kirken, men vi underviser også, når vi drøfter et skriftsted med et familiemedlem, eller når vi forklarer en nabo, hvad præstedømmet er.

»Ældsterne, præsterne og lærerne i denne kirke skal undervise i mit evangeliums principper, der findes i Bibelen og Mormons Bog, i hvilke evangeliets fylde findes.

Op og de skal iagttage pagterne og kirkens trossætninger, så de holder dem, og disse skal være det, de skal undervise i, sådan som de skal blive ledt af Ånden.

Op og Ånden skal gives jer ved troens bøn; og hvis I ikke modtager Ånden, skal I ikke undervise« (L&P 42:12-14).

Overvej disse fire principper for effektiv undervisning:

- **Hold af dem, som I underviser.** Lær dem at kende. Tænk bønssomt over deres behov, når I forbereder jer på at undervise. Anvend forskellige undervisningsmetoder: Forskellige metoder når ud til forskellige typer mennesker (se forslag til højre).
- **Undervis ved Helligånden.** Nefi sagde: »Når et menneske taler ved Helligåndens kraft, overfører Helligåndens kraft det til menneskenes børns hjerte« (2 Ne 33:1). Når I underviser, indbyder I til Helligåndens påvirkning ved at bære vidnesbyrd og ved at anvende skrifterne og nutidige profeters lærdomme. Bed om Helligåndens vejledning, når I forbereder jer på at undervise. Han kan inspirere jer til at undervise på bedste vis.
- **Undervis i læresætningen.** Godkendt materiale fra Kirken, som skrifterne, konferencetaler og kursushæfter, indeholder

læresætninger – evige sandheder fra Gud.

- **Indbyd til flittig læring.** Når I underviser, så husk, at de, der lytter, selv er ansvarlige for deres egen læring. Tilskynd dem til at stille spørgsmål og fortælle, hvad de tænker om emnet og til at overveje, hvordan de kan efterleve evangeliets principper. Deres vidnesbyrd om disse principper vil vokse i takt med, at de efterlever dem (se Joh 7:17).

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) talte om vigtigheden af god undervisning: »Evigt liv kommer kun, når mænd og kvinder bliver *undervist med en sådan kraft*, at de ændrer sig og udviser disciplin i deres tilværelse. De kan ikke tvinges til retfærdighed eller ind i himlen. De skal ledes, og det betyder undervises.« (citeret i Jeffrey R. Hollands tale »En lærer, der kommer fra Gud«, *Stjernen*, juli 1998, s. 26). ■

Se flere oplysninger i L&P 50:13-22; Håndbog 2: Forvaltning af Kirken, 2010, 5.5.4.

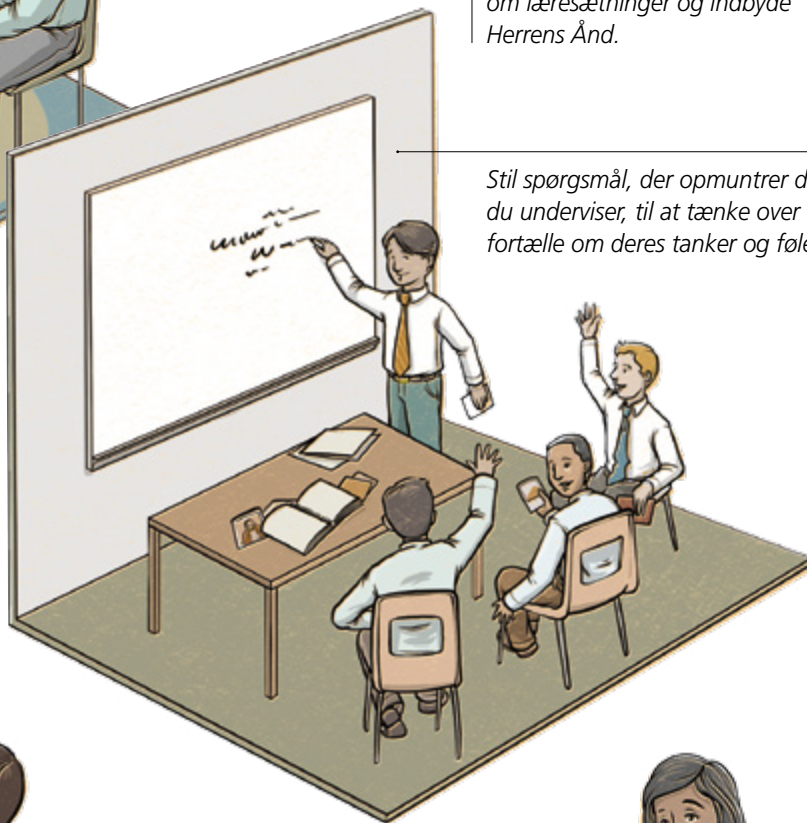
Dette er nogle undervisningsmetoder, der kan hjælpe dig til at nå ud til flere mennesker med forskellige indlæringsformer:

Afspil eller syng hellig musik. Salmer og primarysange kan undervise os om læresætninger og indbyde Herrens Ånd.

Anvend opløftende beretninger og eksempler, heriblandt beretninger fra skriften og dit eget liv.

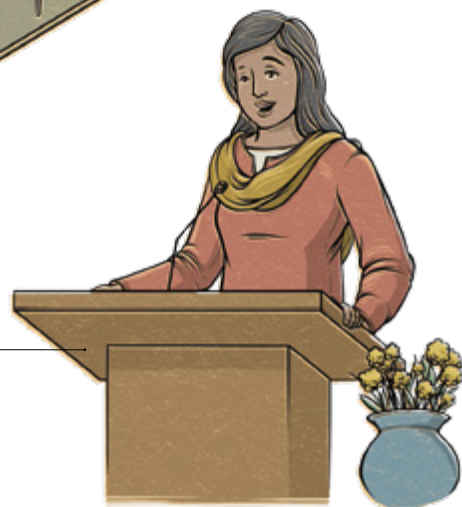

Stil spørgsmål, der opmuntrer dem, du underviser, til at tænke over og fortælle om deres tanker og følelser.

Brug billeder og genstande. Evangeliets principper kan sammenlignes med frø, klipper, planter og andre familiære ting.

Bær vidnesbyrd om de evangeliske principper, som du underviser i. Vidnesbyrd indbyder Helligånden til at bære vidnesbyrd om sandheden.

LED SOM FRELSEREN GØR

Ryan Carr

Kirkens Tidsskrifter

Der er en klar kontrast mellem verdens dårligste ledere og den fuldkomne leder, verdens Frelser. Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) forklarede: Der findes ledere i historien, som på mest tragisk vis har udøvet deres indflydelse på menneskeheden, netop fordi de manglede næsten alle de egenskaber, som Manden fra Galilæa var i besiddelse af. Hvor Jesus var uselvsk, var de selviske. Hvor Jesus bekymrede sig om friheden, bekymrede de sig om kontrol. Hvor Jesus bekymrede sig om tjeneste, bekymrede de sig om status. Hvor Jesus opfyldte andres virkelige behov, bekymrede de sig kun om deres egne behov og ønsker. Hvor Jesus bekymrede sig om sine disciples udvikling, søgte de at manipulere menneskene. Hvor Jesus var fyldt med barmhjerthighed afvejet af retfærdighed, var de alt for ofte fyldt med hårdhed og uretfærdighed.¹

For at kunne lykkes som ledere i Herrens kirke må vi følge hans eksempel. Følgende forslag kan hjælpe os til at være mere kristuslignende i vores lederskab.

Kristuslignende ledere tjener med »Guds ære for øje« (L&P 4:5) og stræber efter at gøre vor himmelske Faders vilje. Frelseren sagde: »For jeg er kommet ned fra himlen, ikke for at gøre min egen vilje, men hans vilje,

som har sendt mig« (Joh 6:38).

Kristuslignende ledere sætter ikke deres lid til »armen af kød« (2 Ne 4:34). De beder ydmygt om vejledning. De venter på Herren og søger at udføre hans værk til hans tid og på hans måde, i stedet for blot at forlade sig på egne talenter og evner.

Kristuslignende ledere søger ikke stillinger i Kirken. De ser kaldelser som muligheder for at tjene, ikke som forfremmelser. Ej heller anser de afløsninger som en degradering. Med hver eneste kaldelse følger der en afløsning.

Kristuslignende ledere er tjenere.

De hjælper, underviser og opmuntrer dem, som de tjener. De forsøger at velsigne andre, som Frelseren gjorde: »Han gør ikke noget, uden at det er til gavn for verden« (2 Ne 26:24). De ser sig selv som Herrens repræsentanter, der hjælper andre til at vende tilbage til ham.

Kristuslignende ledere søger at hjælpe andre til at udvikle sig. Præsident Kimball har også sagt:

»Jesus har så megen tillid til sine tilhængere, at han tildeler dem noget

»MEN JEG HAR INGEN LEDELSESERFARING!«

Hvis du ikke har så meget erfaring endnu, så bare tag det roligt. Du er blevet kaldet ved inspiration af en, der har myndighed (se TA 1:5). Herren ser, hvad du kan blive. Dit kald til at lede kan være en mulighed for at udvikle dine styrker og overvinde svagheder.

I forretningsverdenen og organisationer er en leders uddannelse og erfaring ofte de vigtigste kvalifikationer, men Herren har en anden tilgang. Præsident Lorenzo Snow (1814-1901) forklarede: »Apostlene, som Gud kaldte, som Jesus, Guds Søn, kaldte, var ikke uddannede, de forstod sig ikke på videnskab, de indtog ikke høje stillinger i samfundet – de var fattige og ulærde og uagtede ... Ja, Herren arbejder anderledes. Han kalder ikke, som mennesker ville gøre.«¹ Heldigvis gør Herren den egnet, som han kalder!²

NOTER

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Lorenzo Snow* 2012, s. 148.

2. Se Thomas S. Monson, »Kaldet til at tjene«, *Stjernen*, juli 1996, s. 45.

TIL LEDERE, DER RÅDGIVER KIRKENS MEDLEMMER

Når I mødes med kirkemedlemmer, der har brug for jeres hjælp, ønsker de måske, at I løser deres problemer for dem. Men det ville berøve dem en mulighed for personlig udvikling. De kommer måske med en forventning om en øjeblikkelig løsning, men ofte tager deres problemer længere tid at løse. Det er nogle udfordringer, man ofte støder på. Følgende spørgsmål, der er blevet foreslået af præstedømmeledere, kan forberede jer på at rådgive medlemmer:

- Vejleder og hjælper I medlemmer på en sådan måde, at det stadig forbliver deres ansvar at overvinde deres udfordringer?
- Vejleder I medlemmer til selv at finde svar eller løsninger?
- Følger I op på opgaver, som de har sagt ja til?
- Hjælper I dem med at finde ressourcer til at løse deres egne problemer?
- Opmuntrer I dem til at henvende sig til Herren i bøn?
- Opmuntrer jeres vejledning medlemmerne til at gøre fremskridt?

Alle udfordringer er selvfølgelig forskellige, så det er vigtigt at følge Åndens vejledning. At tjene i og med kærlighed, tålmodighed og åndelig følsomhed vil føre til noget godt.

af sit arbejde, for at de kan udvikle sig. Det er én af de vigtigste ting, vi kan lære af hans ledelse. Hvis vi skubber andre mennesker fra os for at få en opgave udført hurtigere og mere effektivt, så vil opgaven måske nok blive udført korrekt, men andre mennesker vil ikke få den vækst og udvikling, som er så vigtig ...

Jesus gav folk sandheder og opgaver, der svarede til deres evner. Han overbejrede dem ikke med mere, end de kunne magte, men gav

dem netop så meget, at de måtte anstrenge sig.²

Profeten Joseph Smith beskrev, hvordan det lykkedes ham at lede mennesker: »Jeg underviser dem i korrekte principper, og så styrer de sig selv.«³ Det er kernen i Herrens tilgang til lederskab. ■

NOTER

1. Spencer W. Kimball, »Jesus: Den fuldkomne leder«, *Den danske Stjerne*, marts 1980, s. 11.
2. Spencer W. Kimball, »Jesus: Den fuldkomne leder«, s. 10.
3. Se *Kirkens prææsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 281.

PROFETEN ELIAS

»Profeten Elias var en af de største profeter, og Herren havde overdraget ham beseglingsmagten«¹ – Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972)

Jeg var profet i Israels nordlige rige.² På grund af israelitternes ugudelighed forseglede jeg himlene mod regn, så der opstod hungersnød i landet. Under hungersnøden boede jeg ved en bæk, og ravne bragte mig mad, men så tørrede bækken ud.³

Herren befalede mig at tage hen til en enke, der boede i Sarepta, som ville give mig mad. Da jeg kom, var hun ved at samle brænde til at kunne forberede et sidste måltid til sig selv og sin søn. Jeg fortalte hende, at hvis hun først ville give mig mad, ville hendes krukke ikke blive tom for mel og kanden ikke mangle olie, før Herren [lod] det regne på jorden.⁴ Hun udøvede tro, og Herren opfyldte sit løfte.

Mens jeg boede hos enkens familie, døde hendes søn. Jeg tryglede: »Herre

min Gud, lad livet vende tilbage i drengen!«⁵ Herren hørte min bøn, og hendes søn fik livet tilbage.⁶

Senere viste jeg Herrens kraft for det israelitiske folk ved at udfordre Ba'als præster i en dyst. Præsterne klargjorde et offer og påkaldte hele dagen lang Ba'al om at sende ild, men der kom ingen ild. Jeg byggede et alter af 12 sten som symbol på Israels 12 stammer og gravede en rende rundt om alteret. Derefter fik jeg hældt 12 krukker vand ud over alteret og dets offer, så brændet også blev vådt, og renden blev fyldt med vand. Jeg påkaldte Herren, og han sendte ild, der opslugte offeret, alteret og vandet. Bagefter bad jeg til Herren, og han åbnede himlene og lod regnen falde.⁷

Da mit liv var ved at være omme, døde jeg ikke, men steg til himmels i

en ildvogn.⁸ Under Kristi jordiske virke viste jeg mig på Forklarelsens bjerg og overdrog præstedømmets nøgler til Peter, Jakob og Johannes.⁹

Jeg viste mig igen i de sidste dage for at »vende fædrenes hjerte til deres sønner og sønnernes hjerte til deres fædre«, for jeg kom i templet i Kirtland den 3. april 1836 og gengav nøglerne til beseglingsmagten til Joseph Smith og Oliver Cowdery.¹⁰ ■

NOTER

1. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, red. Joseph Fielding Smith jun., 5 bind., 1957-1966, 4:193.
2. Se Guide til Skrifterne, »Elias«; scriptures.lds.org/da
3. Se 1 Kong 17:1-7.
4. Se 1 Kong 17:8-16.
5. Se 1 Kong 17:21.
6. Se 1 Kong 17:8-24.
7. Se 1 Kong 18.
8. Se 2 Kong 2:11.
9. Se Matt 17:3; Guide til Skrifterne, »Forklarelse«; scriptures.lds.org/da
10. Se L&P 110:13-16.

ARBEJDE OG SELVHJULPENHED

Når unge og børn lærer at være hårdtarbejdende og selvhjulpne, forbereder de sig på at »bidrage til den verden, [de] lever i« (*Til styrke for de unge*, 2011, s. 40).

På side 56-57 i dette nummer fortæller Randall L. Ridd, andenrådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab, om det, han lærte ved at bygge sammen med sin far. Han drøfter vigtigheden af at arbejde hårdt, have en god indstilling og opbygge Herrens rige. Bror Ridd giver os denne påmindelse: »Hvem har brug for arbejde? Det har vi alle sammen! Det er roden til selvhjulpnehed, bedrifter og glæde i dette liv. Når I med glæde tager del i arbejde, vil alle omkring jer få del i en rig høst på grund af de frø, I planter.«

Forslag til undervisning af de unge

- I *Til styrke for de unge* lyder det: »Sæt høje mål for dig selv og vær villig til at arbejde hårdt for at nå dem« (s. 40). I kan sammen med jeres børn se videoen »I udvikling«, som er en af Mormon Messages-videoerne for unge (se Marriage and Family-videoerne på mormonchannel.org/come-follow-me). Bagefter kan I sammen sætte jer nogle mål og lægge en plan for at nå dem.

- Det er meget nemmere at arbejde, når man har en positiv indstilling. Læs »Flytning af røer i mudrede sko« på side 58-59 i dette nummer og drøft, hvordan jeres indstilling påvirker jeres arbejde.
- »En form for dovenskab er at bruge for meget tid på aktiviteter, der afholder dig fra produktivt arbejde, såsom at bruge internettet, spille videospil og se tv« (*Til styrke for de unge*, s. 40). Spørg jeres børn om fordelene og farerne ved internettet, videospil og fjernsyn. Hvornår går de fra at være redskaber til at blive distraktioner? Hvilke velsignelser kommer der af produktivt arbejde? Hjælp jeres børn til at opleve disse velsignelser ved at lægge al teknologi til side et stykke tid og i stedet arbejde sammen på et projekt.

Forslag til undervisning af børn

- Missionering er hårdt arbejde, og jeres børn vil være bedre forberedt på det arbejde, hvis de lærer at være selvhjulpne. Sammen med jeres børn kan I lave en liste over de huslige pligter, som missionærer bør kunne udføre (fx at vaske tøj, lave mad

SKRIFTSTEDER OM DETTE EMNE

Es 55:2

2 Ne 5:17, 27

Mosi 4:16-21

L&P 58:26-29

JS-H 1:55

og rydde op). Udfør så nogle af de pligter sammen.

- I sin artikel minder bror Ridd os om, at »det vigtigste arbejde er Guds arbejde.« Hvordan kan jeres familie fremme Herrens arbejde? Find på en aktivitet, som I kan lave sammen, der vil hjælpe andre til at komme tættere på Kristus.
- Selvhjulpnehed handler også om at lære at kunne tage vare på sine penge. Undervis jeres børn om principperne ved at lægge budget og om vigtigheden af at lade tiende være en del af deres budget. ■

LDS Charities emne for et arrangement i FN

Arbejdet, som udføres gennem LDS Charities, var for nylig emnet for en paneldebat ved FN's hovedkvarter i New York i USA. Begivenheden »Discovering Mormonism and Its Role in Humanitarian Assistance« var en del af en serie med navnet Focus on Faith og var støttet økonomisk af en uafhængig gren af FN's informationsafdeling.

»Denne serie har til formål at tilbyde en bredere forståelse for, hvorledes forskellige trosretninger deler fælles og grundlæggende principper såsom tolerance, gensidig respekt for anderledes tænkende og ønsket om forsoning og fredelige løsninger på stridigheder,« fortalte panelets ordstyrer, Felipe Queipo, en medarbejder ved FN's informationsafdeling, som også er medlem af Kirken fra Spanien.

»At tage sig af de fattige er en grundlæggende pligt for alle, som ærer Gud og broder- og søsterfællesskabet – at tjene hinanden, opløfte, velsigne og afhjælpe lidelse, uanset hvilken religiøs overbevisning, social filosofi, nationalitet, stamme, køn eller baggrund man tilhører eller vedkender sig,« sagde Sharon Eubank, leder af LDS Charities, som deltog i debatten.

I sine bemærkninger gennemgik hun også formålet for LDS Charities, som er at afhjælpe lidelse, fremme selvhjulpethed og give mulighed for at tjene for familier af alle nationaliteter. Hun fortalte endvidere, at fokusområderne er rent vand, genoplivning af for tidligt fødte, øjenklinikker, distribution af rullestole, vaccinationer, fødevarer og katastrofehjælp.

Andre deltagende sidste dages hellige var Ahmad S. Corbitt, leder for Kirkens New York-kontor for Information og internationale anliggender, og John P. (Phil) Colton, der tjener med sin hustru Barbara, som LDS Charities' repræsentant i FN.

Bror Corbitt udtalte, at der findes mennesker indenfor alle religioner, som har »ønsket om at gøre godt mod andre«, idet han lagde særlig vægt på vigtigheden af samarbejde. Bror Colton forklarede, at LDS Charities i 2013 stillede hjælp til rådighed for næsten to millioner mennesker fordelt på 132 lande. ■

Repræsentanter for Kirken deltager i paneldebatter i FN.

NYE MISSIONSPRÆSIDENTER KALDET TIL AT TJENE

Det Første Præsidentskab har kaldet 122 nye missionspræsidenter og deres hustruer, som begynder at virke i deres tildelte områder i juli 2014. Se oplysninger om de nye missionspræsidenter på lds.org/church/news/church-announces-2014-mission-president-assignments.

LEDERE TRØSTER OG STØTTER PÅ FILIPPINERNE

I februar, 100 dage efter tyfonen Haiyan ødelagde byen Tacloban, rejste søster Linda K. Burton, Hjælpeforeningens hovedpræsident, og søster Carol F. McConkie, førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab, til katastrofeområdet for at tilbyde trøst og støtte.

»Jeg havde sådan et behov for at omfavne søstrene,« sagde søster Burton. »Jeg forstod, at der ikke var meget andet at stille op, men jeg vidste, at jeg skulle tage til Tacloban og kramme dem, jeg kunne.«

Tyfonen Haiyan ødelagde mere end 1,1 million hjem i det centrale Filippinerne og dræbte flere end 6.100 mennesker, heriblandt 42 sidste dages hellige. Efter stormens rasen sendte Kirken nødhjælp og indgik samarbejde med lokale og internationale hjælpeorganisationer for at tilvejebringe mad, husly, vandrensningssystemer, fjernelse af murbrokker og genetablering af forsørgelsesgrundlag.

Både søster Burton og søster McConkie rapporterede, at de fandt håb og optimisme hos de hellige, som er i færd med at genopbygge deres hjem og styrke deres vidnesbyrd ved at tjene hinanden.

Søster Carol F. McConkie sammen med børn i stavscentret i Tacloban i Filippinerne.

Ældste Jeffrey R. Holland taler til medlemmer i Taiwan.

Apostlene, tjenere for nationer

Medlemmer fra De Tolv Apostles Kvorum fortsætter bestræbelserne på at opfylde Kirkens mission i hele verden. Nylige besøg:

- Ældste Russell M. Nelson og ældste Neil L. Andersen rådgav og vejledte de hellige i Australien, New Zealand, Fransk Polynesien, Fiji, Ny Caledonien, Tonga og Papua Ny Guinea. Ældste Nelson talte om behovet for at styrke familien, og ældste Andersen mindede medlemmer om at være ved godt mod. Under en anden opgave mødtes ældste Andersen med medlemmer og lokale ledere i områder af Filippinerne, der var hærget af jordskælv og tropiske storme.
- Ældste Dallin H. Oaks indviede missionærskolen i Mexico City. Han opfordrede missionærerne til at studere flittigt og hengive sig til Herrens tjeneste.
- Ældste M. Russell Ballard fortalte de hellige i det sydlige område i Sydamerika,

at »tiden er inde, hvor Lehis sønner og døtre vil opleve stor vækst« med 4,5 millioner medlemmer og 14 templer i Sydamerika. Dette opfylder en profeti givet af hans bedstefar, ældste Melvin J. Ballard (1873–1939), at Sydamerika ville blive en styrke i Kirken.

- Ældste Jeffrey R. Holland opfordrede medlemmer i Taiwan og Hong Kong til at gøre templet til en del af deres liv ved at komme så meget som muligt.
- Ældste David A. Bednar mindede sidste dages hellige i Uganda om, at de er pionerer i opbyggelsen af Kirken i deres land. Han mindede desuden medlemmer i Kenya om vigtigheden af at udvise kærlighed i hjemmet.
- Ældste Quentin L. Cook underviste medlemmer i Centralamerika om vigtigheden af at tjene Gud, hinanden og deres naboer.

Gå ind på lds.org/prophets-and-apostles for at læse mere om apostlenes rejser. ■

KIRKEN I Brasilien

FREMTIDEN ER HER

Mark L. Grover

Pensioneret universitetslærer i latinamerikanske studier ved Brigham Young University

Målt på størrelse og befolkningstal er Brasilien verdens femtestørste land. Men for 100 år siden var det tyndt befolket, og kun få mennesker udnyttede landets naturlige rigdom: Det tropiske klima, den frugtbare jord og et væld af mineraler og vand.

Max og Amalie Zapf blev fascinerede af Brasilien og besluttede sig for at flytte dertil. De havde tilsluttet sig Kirken i Tyskland i 1908 og immigrerede til Brasilien i marts 1913. Som de første medlemmer af Kirken, der boede i Brasilien, var de begejstrede for at være i et land med så meget potentiale. Kirken var dog ikke etableret i Sydamerika, og Max og Amalie følte sig hurtigt ensomme, da de ikke havde mulighed for at komme i kirke og være sammen med andre medlemmer.¹

Efter at have været i Brasilien i 10 år hørte Max og Amalie Zapf om et andet trofast kirkemedlem, Augusta Lippelt, som i 1923 var emigreret fra Tyskland med sine fire børn og sin mand, der ikke var medlem. De var flyttet til Brasiliens sydlige stat Santa Catarina. Familien Zapf flyttede til Santa Catarina for at komme nærmere på familien Lippelt.

To år efter åbnede Den Sydamerikanske Mission i Buenos Aires i Argentina. Missionens anden præsident, K.B. Reinhold Stooft, også fra Tyskland, blev inspireret til at etablere Kirken blandt den store gruppe af tyske immigranter i det sydlige Brasilien. I 1928 flyttede han to missionærer, William Fred Heinz og Emil A.J. Schindler til Joinville, en by med et stort antal tyske immigranter. I 1930 besøgte præsident Stooft familien Zapf og familien Lippelt og oprettede en gren, hvor begge familier kunne komme i kirke sammen og tage del i nadveren.

Sikke en forandring, der er sket på 100 år. Inden familien Zapf kom i 1913, var der ingen medlemmer i Brasilien, ingen missionærer og ingen kirkeorganisation.

Disse missionærer tjente i Rio de Janeiro i slutningen af 1930'erne, heriblandt Daniel Shupe, som hjalp med at oversætte Mormons Bog til portugisisk.

drevet på tysk indtil 1940, hvor man skiftede til portugisisk, som er landets officielle sprog. Missionærerne tjente i adskillige byer i hele landet, indtil 2. verdenskrig tvang dem til at forlade landet. Efter krigen vendte missionærerne tilbage, og værket fortsatte.

I byen Campinas, der ligger i staten São Paulo, tilsluttede flere unge mænd og kvinder sig og forblev trofaste. Et af disse første medlemmer var Antônio Carlos Camargo. Han tilsluttede sig som teenager i 1947, datede og giftede sig med et medlem af Kirken, og i 1954 begyndte han på Brigham Young University og senere på University of Utah. Han og hans hustru vendte i 1963 tilbage til Brasilien, da han havde fået arbejde i en tekstilvirksomhed. De blev

1928: De første missionærer blev sendt til Brasilien blandt den tysktalende del af befolkningen i Joinville

1930: Den første gren blev organiseret i Joinville

▼ 1931: Den første kirkeejede kirkebygning i Sydamerika blev indviet i Joinville

► 1935: Den første mission blev organiseret med hovedsæde i São Paulo

I dag bor der flere end en million kirkemedlemmer i Brasilien, hvilket er det tredjestørste antal kirkemedlemmer (kun overgået af USA og Mexico). Kirken har nu menigheder i alle Brasiliens stater og større byer. Max og Amalies efterkommere nyder nu fordelene ved en stærk og dynamisk kirke med en enestående og fascinerende historie.

Voks som en eg

En profeti, der blev givet i Argentina i 1926 af ældste Melvin J. Ballard (1873-1939) fra De Tolv Apostles Kvorum, indikerede, at regionen først ville få en langsom vækst, men en dag ville den blive mægtig. Han profeterede: »Herrens værk vil vokse langsomt frem her, akkurat som et egetræ vokser langsomt op fra et agern. Det skyder ikke bare op på en dag som en solsikke, der vokser hurtigt op for så at dø.«²

Et lille antal tilsluttede sig Kirken i de første år, da Den Brasilianske Mission åbnede i 1935. Kirken blev primært

overraskede over Kirkens vækst. Da de forlod landet i 1954, var der kun få, små grene, som blev ledet af amerikanske missionærer. Men i løbet af de 9 år, de havde været væk, havde næsten 16.000 brasilianere tilsluttet sig Kirken, heriblandt mange unge familier, som besad stærke lederevner og trofast hengivenhed. Antônio bemærkede: »De var store og ædle ånder, som Herren havde udvalgt her i São Paulo.«³

I 1966, 31 år efter åbningen af Den Brasilianske Mission, blev den første stav i Sydamerika organiseret i São Paulo. Ældste Spencer W. Kimball (1895-1985), der på det tidspunkt var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, organiserede staven med Walter Spät som præsident og med Antônio som andenrådgiver.

Kun nogle få af de nye ledere havde nogensinde set en fungerende stav. Men Herren havde forberedt Antônio, som havde tilegnet sig vigtig erfaring med Kirken i USA og var i stand til at støtte stavspræsidentskabet. Fra menighedernes

ledere i den første stav udsprang ledere til mange flere stave. Deres indflydelse kunne mærkes i hele landet, idet dannelsen af stave skete med imponerende fart.

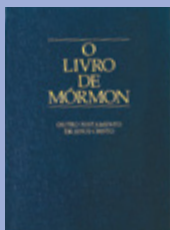
En vækstæra

En uventet bekendtgørelse tilskyndede til større vækst i Kirken i Brasilien: Opførelsen af et tempel. Medlemmerne vidste, at templerne var vigtige, men de fleste af dem havde kun set dem på billeder. De nærmeste templer lå i USA, flere tusinder af kilometer væk. Præsident Kimball besøgte Brasilien i marts 1975, og ved en regionalkonference bekendtgjorde han opførelsen af et tempel i São Paulo. Med stor forventning og med store økonomiske ofre stod

stavspræsidenter om at sætte mål, der skulle øge antallet af brasilianske unge, der blev kaldet til at tjene som missionærer. Snart var over halvdelen af missionærerne i Brasilien brasilianere. Disse hjemvendte missionærer blev senere lokale ledere i Kirken.

Men Kirkens vækst fremhævede en udfordring: En mangel på erfaring blandt medlemmerne. Denne udfordring havde dog et positivt udfald: Den krævede større tro og åndelig vejledning af medlemmerne. Der blev fx i november 1992 organiseret en stav i Uruguaiana, der lå langt vestpå i Brasilien, langt fra de etablerede stave i Kirken. Da et trofast og mangeårigt medlem af Kirken, José Candido Ferreira dos Santos, blev kaldet som patriark i den nyligt

► 1939: Mormons Bog blev udgivet på portugisisk

1954: En præsident for Kirken, David O. McKay, besøgte landet for første gang

1959: Den anden mission blev organiseret

1966: Den første stav i Sydamerika blev organiseret, São Paulo Stav i Brasilien

► 1978: Det første tempel i Sydamerika blev indviet i São Paulo

det færdigt i 1978. Medlemmerne havde bidraget til betaling af tempelbyggeriet gennem donationer. Mange af dem havde solgt deres bil, deres smykker og jord for at kunne skaffe penge til deres donationer.

Forud for templets indvielse i oktober og november 1978 kom åbenbaringen om præstedømmet i juni (se Officiel Erklæring nr. 2). Denne åbenbaring betød, at alle værdige medlemmer i Brasilien kunne tage del i templets indvielse og velsignelser.

Åbenbaringen om præstedømmet og tempelindvielsen var katalysatorer for en af Kirkens største missionærsucceser nogensinde: Flere end 700.000 brasilianere tilsluttede sig Kirken i løbet af de næste to årtier.

Andre begivenheder satte fart på denne vækst. Landet gennemgik vigtige politiske og sociale forandringer, der muliggjorde vækst. Mange brasilianere flyttede til byområderne og blev mere åbne for nye religioner. I samme periode bad præsident Kimball de brasilianske

dannede stav, var han bekymret. Han forklarede generalautoriteten: »Jeg kan ikke være patriark. Jeg ved ikke, hvad det vil sige. Jeg kan ikke huske at have mødt en patriark før, og jeg har ikke fået min egen patriarkalske velsignelse.« Generalautoriteten kom med et forslag. I nabobyen Alegrete var der også for nyligt blevet kaldet en ny patriark, Ruí Antônio Dávila, og han var i en lignende situation. Disse to patriarker måtte give hinanden en patriarkalsk velsignelse.

Da bror Santos modtog sin velsignelse af bror Dávila, blev han overrasket over, at der blev udtalt ting om hans fortid og om personlige ønsker, som patriarken på ingen måde kunne vide noget om. Da det blev bror Santos tur til at give en velsignelse til bror Dávila, fik tårerne igen frit løb, da samme oplevelse fandt sted. De to mænd omfavnede bagefter hinanden med en dyb forståelse for det, der lige var hændt.⁴ På samme måde som Ånden havde inspireret dem til at give hinanden deres første patriarkalske

velsignelse, inspirerede Ånden dem også, da de gav de næste hundredvis af velsignelser. Herren skænkede mange lignende åndelige velsignelser i et land, hvor erfaringen inden for Kirken var begrænset.

Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond

Mangel på uddannelse blandt medlemmerne var en anden udfordring. Når missionærerne vendte hjem, var de blevet åndeligt forberedte, men manglede ofte uddannelse til at finde passende arbejde. Reinaldo Barreto,

medlemmer færdiggøre deres uddannelse og få gode job, men programmets sande succes er, at deres selvværd vokser. De har et større håb.⁵

Engagerede medlemmer

Kirkens styrke i Brasilien ligger ikke blot i antallet af medlemmer, men også i deres engagement i evangeliet. Gelson Pizzirani, pensioneret administrator i et flyveselskab, blev fx tilbudt et udfordrende og lukrativt job. Han skulle hjælpe med at starte et nyt flyselskab i Brasilien. På samme tid blev han

◀ 1985: *Ældste Helio R. Camargo kaldes som generalautoritet, den første fra Brasilien.*

1986: *Brasilien bliver det fjerde land, der har mere end 50 stave*

1987: *Det Brasilianske Område bliver oprettet*

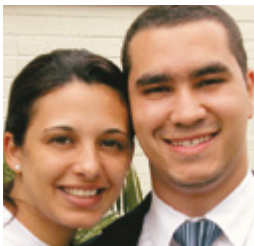
1993: *Brasilien bliver det tredje land, der har 100 stave*

◀ 1997: *Kirkens næststørste missionærskole bliver bygget i São Paulo*

stavspræsident i São Paulo, forklarer: »Det var en stor udfordring at finde arbejde. Mange missionærer mistede håbet om at gøre fremskridt, ja, og mistede endog den åndelige styrke, som de havde fået på deres mission.« Uddannelse var ofte nøglen til at overvinde denne udfordring.

Som følge deraf har præsident Gordon B. Hinckleys (1910-2008) oprettelse af Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond i 2001 velsignet mange tusinde hjemvendte brasilianske missionærer. Den giver dem uddannelsesmuligheder, som fører til bedre job. Medlemmer kan nu bedre forsørge en familie og videreuddanne sig. Præsident Barreto, der blev administrator for Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond i Brasilien, sagde: »Det er en velsignelse at se de unge

Siden 1999 har tusindvis af brasilianske medlemmer tjent i deres lokalsamfund i forbindelse med Hjælpende Hænder.

og hans hustru kaldet til at præsidere over Brasília Missionen i Brasilien. Der herskede ikke tvivl om valget. Lige siden deres dåb som teenagere havde de viet deres liv til Kirken. Forud for deres ægteskab var bror Pizzirani blevet kaldet til at tjene som grenspræsident. Som 25-årig blev han kaldet som stavspræsident og tog også imod mange andre kaldelser, heriblandt som områdehalvfjerdser. Søster Pizzirani har tjent i kaldelser i stavens og menighedens Hjælpeforening, Unge Piger og Primary. Hun udtrykte sine følelser om evangeliets velsignelser således: »Mit liv er blevet rigt velsignet, fordi jeg har bestræbt mig på at holde befalingerne. For hver eneste befaling, jeg holder, modtager jeg en velsignelse.«⁶

▲ 2000: Templer i Recife og Porto Alegre Brasilien indvies

2002: Templet i Campinas indvies

2002: Hjælpende Hænder modtager national anerkendelse som en af Brasiliens vigtigste frivillige organisationer

◀ 2008: Templet i Curitiba indvies

▲ 2012: Templet i Manaus indvies

Da de havde afsluttet deres mission i Brasília, blev deres planer om at slå sig ned derhjemme afbrudt af en kort mission som præsident for Campinas Missionen i Brasilien. Efter et par måneders hvile tog de imod et kald i 2013 om at være tempelpræsidentpar for templet i Recife i Brasilien. En af de missionærer, der i sin tid døbte bror Pizzirani, blev for nylig kaldet sammen med sin hustru til at tjene i templet i Recife, så her tjener missionær og omvendt nu sammen.

Pizzirani-parrets eksempel på at opgive karrieremuligheder for at tjene Herren er imponerende, men ikke ualmindeligt blandt Brasiliens trofaste medlemmer.

Siden familien Zapfs ankomst til Brasilien for 100 år siden har der været utallige positive forandringer, men til tider også tilbageslag. Dog har de profeter, der har aflagt besøg, aldrig tøvet med at udtrykke tro på landets fremtid. Disse profetier bliver virkeliggjort, idet Brasilien nu indtager sin plads i verdensøkonomiens vækst og udvikling.

KIRKENS VÆKST I BRASILIEN

Familien Zapfs efterkommere – både deres bogstavelige efterkommere og de, der følger i deres fodspor i evangeliet – høster fordelene af det hårde arbejde og den tålmodighed, der blev lagt i de første år for at plante evangeliets frø. Den anden del af ældste Melvin J. Ballards profeti fra 1926 er blevet opfyldt: »Tusindvis vil tilslutte sig Kirken her. Den vil blive delt op i mere end en mission og blive en af Kirkens stærkeste.« ■

NOTER

1. Sibila Hack Nunes (Max og Amalie Zapfs barnebarn), interview ved Michael Landon, Curitiba, Brasilien, 30. juli 2004, Kirkens historiske bibliotek.
2. Melvin J. Ballard, i Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard*, 1949, s. 100.
3. Antônio Carlos Camargo, interview ved Mark L. Grover, São Paulo, Brasilien, 27. juni 2006, Harold B. Lee Library, s. 22.
4. Jose Candido Ferreira dos Santos, interview ved Mark L. Grover, Rio Grande do Sul, Brasilien, 4. maj 2010, Harold B. Lee Library; Rui Antonio Dávila, interview ved Mark L. Grover, Rio Grande do Sul, Brasilien, 5. maj 2010, Harold B. Lee Library.
5. Reinaldo de Souza Barreto, interview ved Mark L. Grover, São Paulo, Brasilien, 16. juni 2006, Harold B. Lee Library, s. 14.
6. Míriam da Silva Sulé Pizzirani, interview ved Mark L. Grover, São Paulo, Brasilien, 21. marts 1982, Harold B. Lee Library, s. 7.

**Ældste
Russell M. Nelson**
De Tolv Apostles
Kvorum

Mormons Bog, Israels indsamling OG DET andet komme

Fremkomsten af Mormons Bog er et håndgribeligt tegn for verden på, at Herren har begyndt indsamlingen af Israel og opfylder de pagter, han indgik med Abraham, Isak og Jakob.

Kapitel 5 i *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering* er helt helliget Mormons Bog. Dette kapitel lærer os, at Mormons Bog –

- er vores religions slutsten.
- er et vidnesbyrd om Jesus Kristus.
- understøtter Bibelen.
- besvarer grundlæggende spørgsmål.
- drager mennesker nærmere til Gud.

Alle disse udsagn er helt og aldeles sande, men tager udgangspunkt i en menneskelig synsvinkel. Hvad er vor Fader i himlens og hans elskede Søn, Jesu Kristi, synsvinkel på Mormons Bog?

Deres synsvinkel vil med sikkerhed være påvirket af to varige løfter, som de har givet hele menneskeheden. Disse to løfter er gensidigt forbundne, veldokumenterede og står stadig ved magt og til opfyldelse. Det første er deres løfte om at samle det spredte Israel. Det andet er deres længe gældende løfte om Herrens andet komme.

Den abrahamske pagt og Israels hus

I Abrahams uddeling indgik Gud en pagt med Abraham om, at alle folkeslag skulle velsignes gennem

hans slægtslinje. Dette løfte indeholder andre vigtige ting. De løfter, der først blev givet til Abraham og siden hen til Isak og Jakob, omfatter:

- Talrige efterkommere.¹
- Arvelande.²
- Abrahams efterkommere ville bære præstedømmet ud til alle folkeslag, så alle kan velsignes gennem Abrahams slægtslinje.³
- De, der ikke nedstammer fra Abraham, og som tager imod evangeliet, bliver regnet for Abrahams efterkommere.⁴
- Verdens Frelser ville komme ud fra Abrahams slægtslinje.⁵

Mange af Abrahams efterkommere – Israels gamle stammer – afviste med tiden Herrens lære og dræbte profeterne. Ti stammer blev ført til Assyrien i fangenskab. Derfra forsvandt de ud af syne for menneskeheden, men Herren havde ikke mistet dem af syne. To af stammerne blev tilbage for en kort stund, men på grund af deres oprør blev de også ført til Babylon i fangenskab. Da de vendte tilbage, blev de begunstiget af Herren, men endnu engang afviste de ham!

Israels spredning og indsamling

En kærlig, men sørgende Fader spredte Israel hid og did, men han lovede dem, at det spredte Israel en dag ville blive samlet tilbage i folden. Dette løfte var ligeså empatisk som løftet om det spredte Israel.⁶ Esajas forudså fx, at Herren i de sidste dage ville sende »hurtige sendebud« til dette folk, der var spredt »vidt omkring« (Es 18:2, 7).

Som profeteret skulle *alt* genoprettes i denne uddeling. Derfor må den længe ventede indsamling af det spredte Israel ske som en del af den genoprettelse.⁷ Israels indsamling er forbundet med det andet løfte, fordi indsamlingen er en nødvendig optakt til Herrens andet komme.⁸ Igen er den himmelske synsvinkel tydelig.

Læren om indsamlingen er vigtig i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Herren har erklæret: »Jeg giver jer et tegn ... at jeg skal indsamle mit folk, o Israels hus, fra deres lange adspjaltelse og igen skal oprette mit Zion blandt dem« (3 Ne 21:1).

Fremkomsten af Mormons Bog er et håndgribeligt tegn for verden på, at Herren har begyndt indsamlingen af Israel og opfylder de pagter, han indgik med Abraham, Isak og Jakob.⁹ Vi underviser ikke blot om dette begreb, vi tager også del i det! Det gør vi, når vi hjælper med at indsamle Herrens udvalgte på begge sider af sløret.

Heldigvis kan invitationen om at »komme til Kristus« (Jakob 1:7)¹⁰ også nå ud til dem, der døde uden kundskab om evangeliet.¹¹ En del af den forberedelse, som sker på vegne af dem, der bor på den anden side af sløret, kræver jordiske anstrengelser af dem, der bor på denne side af sløret. Vi udarbejder anetavler, udfylder familiegropeskemaer og udfører stedfortrædende tempeltjeneste for at indsamle enkeltpersoner til Herren og til deres familie.¹²

Gud forudså, at denne tidernes fyldes uddeling skulle blive en tid til indsamling både i himlen og på jorden. Apostlen Peter vidste, at genoprettelsen ville komme efter en tid med frafald. Han sagde:

»Derfor skal I omvende jer og vende om, for at jeres synder kan blive slettet ud; så skal de tider komme fra Herren, da vi kan ånde frit ...

han skal bo i himlen, indtil de tider kommer, da alt det genoprettes, som Gud fra fordums tid har forkyndt gennem sine hellige profeters mund« (ApG 3:19, 21).

I vores tid blev apostlene Peter, Jakob og Johannes sendt ud af Herren med »nøglerne til [hans] rige og en uddeling af evangeliet for de sidste tider og for tidernes fylde«, hvor han vil »samle alt i ét, både det, som er i himlen, og det, som er på jorden« (L&P 27:13).¹³

Mange aspekter ved den abrahamske pagt er allerede blevet opfyldt. Verdens Frelser kom virkelig gennem Abrahams slægtslinje, gennem Jakobs søn Juda. For længe siden blev der tildelt arvelande. På et kort i den engelske

SDH-udgave af Bibelen kan man se, hvordan landet blev delt af stammerne blandt efterkommere af Ruben, Simeon, Juda, Issakar, Zebulon, Dan, Naftali, Gad, Asher, Benjamin og Josef (delt mellem hans to sønner, Efraim og Manasse).¹⁴ Udover, at Josef arvede det hellige land, lærer vi også af Mormons Bog, at det land, der var reserveret til en rest af Josefs hus, var det amerikanske kontinent.¹⁵

Det store løfte om, at *alle* folkeslag skulle velsignes ved Abrahams, Isaks og Jakobs efterkommere venter stadig på at blive opfyldt. Men løftet om indsamlingen, som går igennem hele skriften, vil blive opfyldt, lige så sikkert som der blev profeteret om Israels spredning.¹⁶

Indsamlingen som optakt til det andet komme

Hvorfor er det løfte så afgørende? Fordi Israels indsamling er nødvendig for at kunne forberede verden på det andet komme! Og Mormons Bog er Guds redskab, som skal

bruges til at opnå *begge* disse guddommelige mål.¹⁷

Mormons Bog er en gave til hele verden fra Gud. Det er den eneste bog, som Herren har vidnet om er sand.¹⁸ Det er en gave fra Nefi, Jakob, Mormon, Moroni og dens inspirerede og martrede oversætter, profeten Joseph Smith. Mormons Bog er bevidst adresseret til en rest af Israels hus.¹⁹

Med hensyn til det andet komme ved vi, at det er »nær[t] for hånden og sker på et senere tidspunkt« (L&P 63:53). Og når Frelseren igen kommer, vil det ikke blive i det skjulte.²⁰ I mellemtiden er der meget, der skal gøres for at indsamle Israel og forberede verden på det herlige andet komme.

Indsamlingen af Israel i denne uddeling

Takket være Mormons Bog ved vi, hvornår den lovede indsamling vil finde sted: »Vor far har derfor ikke alene talt om vore efterkommere, men også om hele Israels hus, idet han henviste til den pagt, der skal opfyldes *i de sidste dage*, hvilken pagt

Hellige i alle lande har lige stor ret til Herrens velsignelser. Åndelig sikkerhed vil altid afhænge af, hvordan man lever, ikke hvor man lever.

I templet modtager vi vore ultimative og højeste velsignelser, som det blev lovet Abrahams, Isaks og Jakobs efterkommere.

Herren sluttede med vor fader Abraham, da han sagde: I dine efterkommere skal alle jordens slægter blive velsignet« (1 Ne 15:18; fremhævelse tilføjet).

Seks hundrede år inden Jesus blev født i Betlehem, vidste profeterne, at Abrahams pagt først ville blive helt opfyldt »i de sidste dage«.

For sidste dages hellige er det ærefulde navn *Abraham* vigtigt. Hvert eneste medlem af Kirken er knyttet til Abraham.²¹ I vor tid indgik Herren den abrahamske pagt gennem profeten Joseph Smith.²² I templet modtager vi vore største og højeste velsignelser, som det blev lovet Abrahams, Isaks og Jakobs efterkommere.²³

Vi må tilegne os den himmelske synsvinkel. Vi må have kendskab til den abrahamske pagt og forstå vores ansvar i at bevirke den lovede indsamling af Israel. Vi må vide, *hvorfor* vi er privilegerede ved at kunne modtage patriarkalske velsignelser og lære om vores forbindelse til de gamle patriarker. Vi må vide, at Jakobs søn Josef

fik førstefødselsretten, efter at Ruben havde mistet den.²⁴ Josef og hans sønner, Efraim og Manasse, blev de efterkommere, der skulle lede indsamlingen af Israel.²⁵ De andre stammer skulle følge efter.

Tænk på de himmelske sendebud, der bragte præstedømmets værdifulde nøgler til Herrens genoprettede kirke. Den 3. april 1836, efter Herren havde accepteret templet i Kirtland, kom Moses, som gengav »nøglerne til at kunne indsamle Israel« (L&P 110:11). Derefter »viste Elias sig og overdrog Abrahams evangeliums uddeling, idet han sagde, at i os og vore efterkommere skulle alle slægter efter os blive velsignet« (L&P 110:12). Derved blev den abrahamske pagt fornyet som led i genoprettelsen! Så kom profeten Elias, der overdrog nøglerne til beseglingsmagten, som det var blevet profeteret af Malakias.²⁶ Disse nøgler er nødvendige for at kunne besegle familier fra det indsamlede Israel og gøre dem i stand til at nyde den største af alle velsignelser, nemlig evigt liv.

Hvad er Faderens og Sønnens synsvinkel så på Mormons Bog? De ser den som et bevis på profeten Joseph Smiths profetiske kaldelse. De ser den som et redskab, hvorved mennesker kan lære mere om Jesus Kristus, tro på hans evangelium og tilslutte sig hans kirke. De ser den som skrift, der klarlægger vores forbindelse til Israels hus, som omtalt i Bibelen. Mormons Bog indvarsler indsamlingens komme²⁷ og er Guds redskab til at bevirke den indsamling. Uden Mormons Bog ville der ikke være nogen indsamling af Israel.²⁸

Mormons Bog indeholder evangeliets fylde. Uden Mormons Bog ville vi vide meget lidt om Jesu Kristi forsoning.²⁹ Eftersom Mormons Bog underviser om forsoningen, hjælper den os til at omvende os, indgå og holde hellige pagter og gøre os egnede til frelsens og ophøjelsens ordinancer. Den leder os til templet, hvor vi gør os egnede til evigt liv.

Her på jorden kan vi have den himmelske synsvinkel i alt, hvad vi foretager os. Med den synsvinkel kan vi se, at missionering er af afgørende betydning for indsamlingen af Israel. I mange lande søger vore missionærer efter dem fra det spredte Israel.

Zion er, hvorend retfærdige hellige er samlet.³⁰ Næsten alle Kirkens medlemmer har gennem publikationer, kommunikation og menigheder adgang til evangeliets lære, nøgler, ordinancer og velsignelser, uanset hvor de måtte befinde sig. Til de helliges fordel og bekvemmelighed er der nu 143 templer tilgængelige verden over, og der er flere på vej.³¹

Hellige i alle lande har lige stor ret til Herrens velsignelser. Åndelig sikkerhed vil altid afhænge af, *hvordan* man lever, ikke *hvor* man lever.

Israels indsamling er *ikke* et ultimativt endemål. Den er kun en begyndelse. Målet, som vi stræber mod, indebærer tempelbegavelse og beseglende ordinancer. Det indebærer vores indtræden i en pagt med Gud, enten ved slægtslinje eller ved adoption, og at dvæle med ham og vores familie til evig tid. Det er Guds herlighed – evigt liv til hans børn.³²

Vor kærlige Fader i himlen ønsker virkelig, at hans børn vender tilbage til ham. Ikke ved tvang, men som et personligt valg og en personlig forberedelse. Og han ønsker dem beseglet som evige familier.

Det er vor himmelske Faders synsvinkel. Det er den elskede Søns synsvinkel. Og det kan ligeledes blive vores synsvinkel. ■

Fra en tale holdt ved et seminar for nye missionspræsidenter i Provo i Utah den 26. juni 2013.

NOTER

1. Se 1 Mos 13:16; 22:17; Abr 3:14.
2. Se 1 Mos 12:1, 7; Abr 2:6.
3. Se Abr 2:9, 11.
4. Se Gal 3:26-29; Abr 2:10.
5. Se 1 Mos 49:10, 24.
6. Se Es 11:12; 22:16-18; 3 Ne 15:20-22; Abr 2:10-11.
7. Se 1 Ne 15:18; se også Mormons Bogs titelblad.
8. Se L&P 133:8-17.
9. Se 1 Mos 12:2-3; 26:3-4; 35:11-12; se kapitelresuméerne til 3 Ne 21 og 29.
10. Se også Omni 1:26; Moro 10:30, 32; L&P 20:59.
11. Se L&P 137:5-8.
12. Se 1 Kor 15:29; 1 Pet 4:6.
13. Paulus profeterede også om vor tid: »Om den frelsesplan for tidernes fylde: at [Herren vil] sammenfatte alt i Kristus, både det himmelske og det jordiske« (Ef 1:10).
14. Se 1 Mos 35:23-26; 41:50-52. Levis stamme tilvejebragte præster blandt folket og blev ikke medregnet som stamme og modtog ikke status som stamme. Josefs to sønner, Manasse og Efraim, blev givet arvelande og blev regnet blandt stammerne i stedet for deres far. Herved blev antallet af de tolv stammer bevaret.
15. Se Eter 13:8; se også 1 Mos 49:22.
16. Se 3 Mos 26:44; 5 Mos 4:27-31; 28; 29; 30:1-10; Neh 1:9; Es 11:11-12; Jer 31:7-12; Ez 37:21-22; Am 9:14-15; Matt 24:31; Jakob 6:2. Se også Russell M. Nelson, »Udvandringen gentaget«, *Liahona*, apr. 2002, s. 30-39. Israels indsamling er især forudset i Es 49-51 og Jakob 5.
17. Se Matt 24:14; L&P 133:17.
18. Se L&P 17:6.
19. Se Morm 7:10; 9:37; Moro 10:31-34.
20. Se Es 40:5.
21. Pagten kan også modtages gennem adoption (se Matt 3:9; Luk 3:8; Gal 4:5-7).
22. Se L&P 124:58; 132:31-32.
23. Se L&P 84:33-40; 132:19; Abr 2:11.
24. Se 1 Krøn 5:1.
25. Efraim blev givet førstefødselsretten i Israel for at bære genoprettelsens budskab til alle folkeslag og for at lede indsamlingen af det spredte Israel (se Jer 31:7-9; L&P 64:36; 133:32-34).
26. Se L&P 110:13-16; se også Mal 3:23-24.
27. Læren om spredningen og indsamlingen af Israels hus er noget af det første, der bliver belært om i Mormons Bog (se 1 Ne 10:14).
28. Se Bruce R. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 554.
29. Ordet *forsoning* står slet ikke i Det Nye Testamente. Det optræder i 22 vers i Mormons Bog.
30. Se L&P 97:21.
31. Fra maj 2014.
32. Se Moses 1:39.

VÆR SOM Ammon

Denne helt fra Mormons Bog kan lære os meget om missionering og aktivering i dag.

Ammon er en heroisk skikkelse i Mormons Bog, der var kendt for sin tapre tjeneste, hvor han blandt andet forsvarede den lamanitiske kong Lamonis flokke (se Alma 17:25-39; 18:1-10). Beretningen om Ammon kan som mange andre beretninger i Mormons Bog lære os meget om, hvordan vi skal favne mulighederne og overvinde udfordringerne, som vi møder i dag.

En meningsfuld mission

Suzanne E. Tarasevich fra Millville i New Jersey i USA lærte meget af Ammon, da hun selv tjente på en fuldtidsmission sammen med sin mand, Adolf.

»Da den store, hvide konvolut, der indeholdt vores missionskaldelse, lå i postkassen,« fortæller hun, »blev min mand og jeg meget henrykte. Vi havde fastet og bedt omkring vores kald. Vi var ikke så bekymrede for, *hvor* vi skulle kaldes til, men vi havde et stærkt ønske om en bekræftelse på, at vi havde evnerne til at kunne udfylde vores kaldelse på en meningsfuld måde.

Senere den aften åbnede vi konvolutten med børn og børnebørn samlet omkring os og læste om vores kald til Warszawa-missionen i Polen. Da vi læste kaldelsen, følte vi en stor fred i hjertet, der bekræftede, at dette kald virkelig var til os. Vi var begge himmelhenrykte.«

Men efter at være ankommet til missionen

tog søster Tarasevich sig selv i at kæmpe med at forstå, hvordan hun helt nøjagtigt kunne bidrage. »Min mand fik med det samme ansvar, der gav ham udfordrende opgaver, som udviklede hans lederevner,« siger hun. »Selv om ingen af os kunne tale polsk, syntes hans virke at bryde sprogbarrieren.« »Jeg kæmpede derimod ofte med følelsen af at være unyttig og isoleret. Jeg overvejede, om min indsats som missionær havde nogen betydning,« fortæller hun.

Mægtige missionærer

Søster Tarasevich tog sig selv i at tænke på storslåede missionærer fra Mormons Bog. »I min tid som primarylærer havde jeg ofte trukket på den inspiration og motiverende kraft, der lå i beretningerne om Alma og Mosijas sønner til at kunne undervise børnene om missionering. Hver gang, jeg tænkte på missionærer, fik jeg altid et billede af en stærk og mægtig Ammon i tankerne, og jeg kunne så let som ingenting se de dynamiske, unge missionærer i vores mission som nutidige sønner af Mosija. Men jeg tænkte, om det mon var mangel på ydmyghed, at en gråhåret bedstemor stræbte efter en sådan rolle.«

Mens hun tænkte således, følte hun, at en indre stemme blidt begyndte at adspørge hende:

FIND DEN FORTABTE

»Det er vigtigt for os alle at tænke over, hvordan det føles at være fortabt, og hvad det betyder at være en »åndelig« hyrde, som vil efterlade de 99 for at finde den fortabte. Sådanne hyrder kan have brug for redningsholdets ekspertise og hjælp, men de er tilstede, til at regne med og klatrer lige ved siden af dem for at redde dem, der er uendeligt meget værd i Guds øjne, for de er hans børn.«

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum, »Før sjæle til mig«, *Liahona*, maj 2009, s. 112.

»Hvad var Ammons første opgave?«

»At være tjener, passe flokkene og at samle de spredte får,« svarede hun.

»Jamen, så vær en Ammon.«

Forberedt på at tjene

Disse tanker gav søster Tarasevich ny indsigt. »Pludselig fik jeg en klar forståelse af, hvad min opgave bestod i,« siger hun. »Jeg indså, at selv om jeg ikke mestrede sproget godt nok til at kunne missionere, så havde mange års erfaring i Hjælpeforeningen beredt mig på at tjene andre – at søge efter, finde og elske dem, der følte sig glemt eller udenfor.«

Hun begyndte at se på sin missionering med nye øjne. »Jeg blev opmærksom på de mange måder, hvorpå Kristuscentrerede

principper kunne overvinde sprogbarrieren,« siger hun. »Jeg begyndte at kunne se, hvad jeg kunne gøre for at passe flokken og samle de spredte får.«

Efter det, fortæller hun, »blev tilværelsen som seniormissionær en vidunderlig periode med læring og tjeneste, idet vi var så privilegerede at se evangeliet forandre og berige livet for dem, der tog imod det.« Hun fik ofte lyst til at synge det, hun kaldte for Ammons salme: »Min glæde er fuldkommen, ja, mit hjerte er fyldt til randen af glæde, og jeg vil fryde mig i min Gud« (Alma 26:11).

Red fårene

Peggy Wallace Poll fra South Weber i Utah lærte noget af Ammon, da hun fik til opgave

At nære ethvert menneske med kærlighed er en fantastisk måde at følge Ammons eksempel på.

at undervise om at komme til undsætning og om aktivering under et stavslederskabsmøde.

»Jeg lagde mærke til noget nyt, da jeg læste den velkendte beretning om Ammon,« fortæller hun. »Husk på, at Ammon tjente blandt lamanitterne. Han havde fået til opgave at passe kongens får. Der var andre tjenere med ham, og mens de førte fårene hen for at drikke ved Sebus' vande, spredte røvere flokkene. Det var meget skræmmende for de andre tjenere. De, der før havde tilladt, at fårene blev spredt, var tilsyneladende blevet henrettet, og nu var de sikre på, at de skulle lide samme skæbne (se Alma 17:25-30).

Men Ammon øjnede en mulighed,« siger søster Poll. »Han fortalte de andre tjenere, at de skulle være ved godt mod, for han havde en plan. Læs Alma 17:31-33, så vil du tydeligt kunne se planen:

1. Opdag så hurtigt som muligt, at der mangler får.
2. »[Kom] af sted med stor raskhed.«
3. Saml fårene.
4. Bring dem trygt tilbage til folden.
5. Indkreds dem, beskyt dem og giv dem kærlighed.«

Søster Poll fortæller, at hun blev imponeret over, hvordan denne beretning kan relateres direkte til aktivering: »Det er muligt at se Ammons beretning som symbol på kirkeledere i dag, der redder medlemmer, der er blevet spredt. Der er mange påvirkninger i verden, der ligesom røverne kan drive medlemmer væk fra evangeliets gode ord. Vi må være årvågne og handle hurtigt, når en af Herrens værdifulde sjæle savnes i flokken.«

Hun citerer præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), for at have sagt: »Jeg vil håbe, jeg vil bede om, at vi alle ... vil beslutte os til at søge dem, som har brug for hjælp, som er i desperate og vanskelige situationer, og opløfte dem i en kærlig ånd ind i Kirkens favn, hvor stærke hænder og kærlige hjerter vil varme dem, trøste dem, støtte dem og lede dem hen til vejen til lykkelige og produktive liv.«¹ ■

NOTE

1. Gordon B. Hinckley, »Ræk ud med en hjælpende hånd«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 83.

VI KAN OGSÅ LÆRE AF AMULEK

Amulek er en anden storslået helt fra Mormons Bog. Han viste, hvad folk kan blive til, hvis de vender tilbage på retfærdighedens sti.

Kendt og velhavende erkendte Amulek, at han havde været vidne til Guds hemmeligheder og kraft, men at han havde forhærdet sit hjerte. »Der blev kaldt på mig mange gange, og jeg ville ikke høre; derfor kendte jeg til dette, og dog ville jeg ikke vide af det,« siger han (Alma 10:6; se også vers 4-5).

Men Herren sendte en engel for at fortælle Amulek, at han skulle tage imod profeten Alma i sit hjem. Amulek gav Alma noget at spise, og Alma velsignede og forkyndte for Amulek og hans husstand. Så tilsluttede Amulek sig Alma i tjenestegerningen og blev et stærkt vidne om evangeliets sandheder (se Alma 10:7-12).

Amulek blev Almas missionærkammerat og hjalp med til at kalde folk til omvendelse, og han forkyndte evangeliet med så stor styrke og autoritet, at folket blev forbavset (se Alma 11:46). Amulek og Alma, der blev bundet og kastet i fængsel, flygtede på mirakuløs vis, etablerede Kirken i Sidom og forkyndte derefter evangeliet i hele landet (se Alma 14; 15; 31).

Præcis som Amulek er der mange i Kirken i dag, som, når de bliver aktive igen, vil opdage, at Herren velsigner dem, og at de kan blive stærke vidner om sandheden.

TI RÅD til forældre til unge voksne

Wendy Ulrich

Autoriseret psykolog

Da min mand og jeg hjalp vore børn med at flytte på kollegium eller med at komme til missionærskolen, følte vi en blanding af sorg og frihed ved at tænke, at de – og vi – nu endelig var »færdige«. Vi indså dog hurtigt, at i takt med at vore børn tilegnede sig nye kompetencer og ny frihed, mødte de yderligere udfordringer. Selv om vores egentlige kontrol over deres liv forsvandt, blev deres behov for støtte – en anderledes form for støtte – faktisk større.

VOR TIDS UDFORDRINGER

Her er nogle udfordringer, som unge voksne står ansigt til ansigt med i verden i dag, og spørgsmål, som udfordringerne fremkalder hos forældre.

ET LÆNGERE LIV SOM

ENLIG. Samfundstrenden med at skabe sig en familie senere i livet kan få nogle unge voksne til at føle sig som evige teenagere. Andre bliver stressede af at overveje, om de nogensinde bliver gift eller får børn. Hvordan kan vi som forældre bedst hjælpe dem til at få et evigt perspektiv?

ØKONOMISK USIKKER-

HED. Mange af de unge voksne i dag matcher ikke deres forældre økonomisk set. De finder det svært at få arbejde – selv med en vidergående uddannelse – eller at skulle forsørge en familie. Bør vi da som forældre træde til økonomisk, eller bør vi gå ud fra, at vore børn vil udvikle sig ved selv at få styr på økonomien?

ET VÆLD AF MULIGHEDER. Unge voksne i dag står måske med langt flere muligheder for karrierevalg, men alle disse valg kan sommetider virke overvældende. Hvordan kan forældre hjælpe voksne børn med at udforske muligheder og samtidig beslutte sig for en tilfredsstillende karriere?

HJEMMEBOENDE. Uanset om de gifter sig eller ej, bor et stigende antal unge voksne i alderen 18-34 hjemme hos deres forældre. Når voksne børn bor sammen med deres forældre, hvordan kan forældre så på en passende måde forhandle om, hvem der fx betaler for indkøb og hvordan man opdrager på børnebørn?

Trods de udfordringer, der findes i verden i dag, kan forældre fortsat velsigne deres unge voksne børn ved at give retskaffen støtte og vejledning.

RELIGIØSE TILHØRSFORHOLD. I dag har unge voksne af alle trossamfund mindre tendens til at tilknytte sig en kirke, end man havde for blot en generation siden. Hvordan kan vi som forældre opmuntre vore voksne børn til at forblive aktive i Kirken? Hvordan kan vi støtte dem åndeligt, hvis de vælger at blive inaktive?

RETNINGSLINJER FOR FORÆLDRE

Selv om vore voksne børn måske overgår os på visse evner eller bedrifter, har de stadig brug for – og fortjener støtte fra forældre for at kunne navigere i verden. Her følger 10 retningslinjer, der er værd at overveje.

1. FIND UD AF, HVAD JERES BØRN ØNSKER SIG OG HOLDER AF.

I stedet for at fortælle jeres unge voksne børn, hvordan de opnår det, som *I* tror, de har behov for, så spørg ind til, hvad *deres* værdier, mål og drømme er. De vil måske bede om jeres hjælp til at finde vej derhen. Hvis de gør det, lad da *deres* drømme være rettesnoren for jeres samtaler. Udforsk for og imod, bed om vejledning og bliv ved med at tale sammen om det. Hvis de ikke ved, hvad de gerne vil, så tilskynd dem til at tale med en studievejleder, tage orlov eller til at få mere erfaring gennem arbejde og frivilligt arbejde.

2. STUDÉR BØNSOMT LÆRE OG PAGTER

121:34-46. Disse vers henvender sig på smukkeste vis til mødre og fædre. De indeholder korrekte principper om, hvordan man giver retskaffen vejledning til vore voksne børn.

3. INVESTÉR I FORHOLDET TIL MANGE UNGE VOKSNE.

I vil sikkert opdage, at andres børn også er interesserede i, hvordan I klarede jer, da I var i 20'erne og 30'erne. Unge voksne er nysgerrige efter at vide, hvordan

ældre voksne tacklede modstridende prioriteter, karrierevalg eller vidste, hvornår de havde fundet deres ægtefælle. Når I er sammen med de unge voksne, vil I få større forståelse af de udfordringer, som de står med.

4. PÅPEG DERES EVNER OG GAVER. At hjælpe unge voksne til at opdage deres talenter og interesser kan hjælpe dem til at forestille sig en tilfredsstillende fremtid. Påpeg, at mennesker sjældent finder glæde ved noget, før de har investeret tid og kræfter på at blive kompetente. Selv dem med et stort naturtalent må bruge tid på at udvikle det for at kunne have succes.

5. HAV TILLID TIL DERES BESLUTNINGER.

Det betyder ikke, at de altid træffer de bedste valg. Det betyder dog at have tillid til, at de kan være ukuelige, at Gud er tilgivende, og at livet kan have en stor betydning, selv om der er fiaskoer, der skal overvindes og prøvelser, der skal udholdes. Små *børn* kan være mærket af traume, men unge *voksne* udvikler sig ved at overvinde hindringer i stedet for at undgå dem. Yd følelsesmæssig og praktisk støtte, opmuntr dem til at holde pauser fra stress, bed med og for dem og brug lidt humor.

6. ROS DEM FOR DERES ANSTRENGELSER. At rose unge voksne for hårdt arbejde og ukuelighed vil hjælpe dem til at holde sig til opgaver i længere tid, til at give sig i kast med flere udfordringer og til at finde større glæde ved deres arbejde. Præsident Thomas S. Monson kom med denne formel: »Arbejdsomhed anerkendes af alle – allesteds afvises arbejdssky.«¹

7. SØG INSPIRATION. Vore bønner og tro åbner vores hjerte for, at Gud kan forandre os. En kvinde, jeg kender, var bekymret over de tv-programmer, som hendes børn lod børnebørnene se. Hun syntes, at programmerne viste respektløshed og skænderier, selv om de var tilpasset alderen. Hun ønskede ikke at blande sig, så hun bad og fastede gentagne gange om, hvad hun skulle gøre eller sige. En morgen ringede hendes svigerdatter for at få råd til at håndtere respektløshed og skænderier blandt sine børn. Min veninde delte sin observation af tv-programmerne, som var en påvirkning hendes svigerdatter ikke havde bemærket. De unge forældre talte med børnene om sagen. Der blev foretaget ændringer, og stemningen i hjemmet blev forbedret.

8. TAL OM PENGE. Med hensynstagen til jeres egen situation og hvert barns modenhed kan I bønnsomt beslutte jer for, om I vil yde en økonomisk hjælp eller ej. Måske har de blot brug for jeres hjælp til at lave et budget. Hvis I giver dem økonomisk hjælp, lad det da være klart fra begyndelsen, at I enten ønsker pengene tilbagebetalt eller brugt på en bestemt måde. Giv dem så med glæde ansvaret for at

håndtere deres økonomi og til at lære af fejltagelser, som kunne indebære at mangle i morgen, hvis man har brugt for meget i dag.

9. VÆR YDMYGG. Når I føler jer tilbøjelige til at bebrejde jer selv for fejltagelser, som I har gjort som forælder, så søg at øge jeres ydmyghed frem for jeres ydmygelse. Giv en pæn undskyldning, giv udtryk for det, som I ønsker at forbedre, og gå fremad med selvtillid. Ved at observere jer kan jeres børn konkludere, at fejltagelser ikke er verdens ende, at undskyldninger ikke er et tegn på svaghed og at tilgive andre og en selv bringer fred.

10. HAV ØJE FOR SAND SUCCES. Når vi fokuserer for meget på, hvordan andre vil dømme os for vore børns valg (det være sig gode eller dårlige), mister vi objektivitet, og vi mister ofte Ånden. Husk, at vores succes som forældre ikke defineres af, hvor godt vore børn efterlever vore værdier, men af hvor konsekvent og uselvisk *vi* selv efterlever dem.

Når vi bønnsomt overvejer de behov og den personlighed, hvert af vore unge voksne børn har, kan Ånden hjælpe os til at vejlede uden kritik, støtte uden at være kvælende og træde et skridt tilbage uden at lade dem være i stikken. Når vi gør dette, vil vore unge voksne børn have tillid til, at både vi og Herren er på deres side. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

NOTE

1. Thomas S. Monson, »Store forventninger«, CES-foredrag for unge voksne, 11. jan. 2009, s. 6.; speeches.byu.edu.

NEFI BESVAREDE MIT SPØRGSMÅL

Jeg blev født ind i Kirken, men under min opvækst kom min familie sjældent i kirke. Til trods for det fandt jeg altid selv ud af at komme i kirke. I begyndelsen af 1970'erne tjente jeg som seminarlærer i Pittsburg i Kansas. Da vi studerede Mormons Bog, udfordrede jeg klassen – og mig selv – til at læse hele bogen. En dag, mens jeg sad og læste, modtog jeg et stærkt vidnesbyrd om dens sandhed.

Et par år senere kom mine forældre på besøg. Under deres besøg bragte min far et emne på banen, hvor vi ikke var enige, og som jeg ikke havde

lyst til at diskutere med ham. Han blev dog ved, indtil jeg var lige ved at miste besindelsen. Jeg undskyldte mig et øjeblik og gik ind på mit værelse. Der knælede jeg ned og bad min himmelske Fader om hjælp til at kunne tale med min far. Svaret kom som en tanke: Beretningen om Nefi og den brækkede bue.

Jeg slog op på beretningen i 1 Nefi kapitel 16. Jeg tænkte på Nefi, der var ydmyg nok til at gå til sin far, som havde murret imod Herren, og spørge ham, hvor han skulle gå hen for at finde mad (se v. 23). Med den tanke følte jeg mig tilskyndet til at gå

til min far og bede om hans råd og en præstedømmevelsignelse.

Da jeg kom tilbage i stuen og bad min far om en velsignelse, blev han meget rørt og begyndte at græde. »Lad mig tænke over det,« sagde han.

De næste par dage fastede og bad han. Inden min mor og far rejste hjem, gav han mig en smuk velsignelse.

Efter den oplevelse begyndte min far at ændre på sit liv. På vej hjem fra Kansas slog mine forældre vejen forbi Adam-ondi-Ahman i Missouri, hvor min far fik en meget stærk, åndelig oplevelse.

Inden længe blev mine forældre aktive og hengivne sidste dages hellige. I løbet af de næste par år tjente de på to missioner sammen – en i Tyskland og en på Tempelpladsen i Salt Lake City. Min far tjente som stavspatriark, da han døde i 1987.

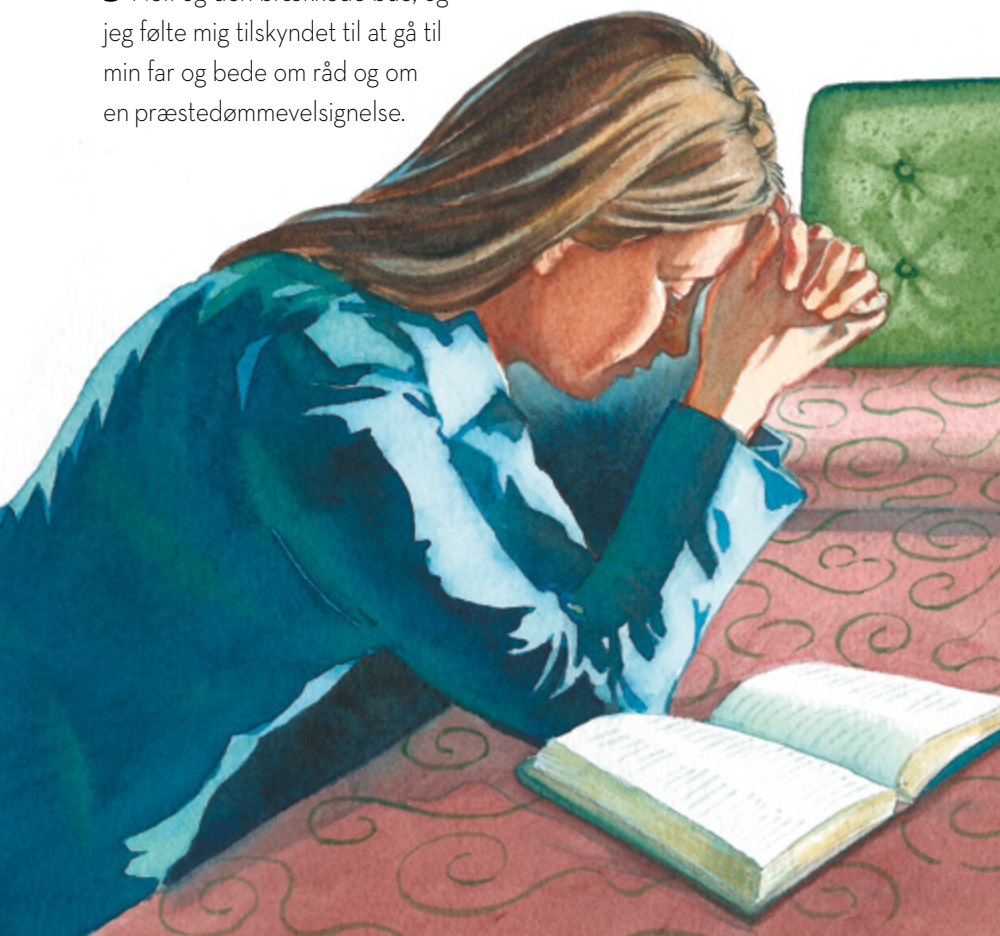
Herren vidste, at min far var en god mand. Det var gennem Mormons Bog, at jeg fik mit svar. Og det var, fordi jeg handlede på tilskyndelsen, at det gik op for min far, at han måtte være en leder for vores familie. Den oplevelse ændrede alt for os.

Jeg har lært, at Mormons Bog virkelig er endnu et vidne om Jesus Kristus, og at den er skrevet til vores tid. Jeg ved, at jeg kan vende mig til den, når jeg er modløs og i enhver anden situation. Svarene findes i den.

»Kristi ord vil« virkelig »fortælle [os] alt det, som [vi] skal gøre« (2 Ne 32:3). ■

Judy M. Smith, Kansas, USA

Jeg slog op i beretningen om Nefi og den brækkede bue, og jeg følte mig tilskyndet til at gå til min far og bede om råd og om en præstedømmevelsignelse.

TO BREVE FRA MOR

I 1996 havde min hustru og jeg to sønner på 4 og 7 år. Vi var en typisk travl, ung familie. Sent en aften fandt min hustru tid til at skrive et brev til min nevø, Glen, som på det tidspunkt tjente som missionær i Finland.

Af en eller anden årsag følte hun, at hun skulle skrive et langt brev – et, der var fyldt med detaljer om, hvad hvert eneste familiemedlem gik og lavede, hvor de befandt sig åndeligt, om min kirkekaldelse og hendes kirkekaldelse, om hendes omvendelse til evangeliet, hendes følelser omkring missionering og hendes vidnesbyrd om evangeliet.

Det var et rigtigt dejligt brev, men jeg var ikke sikker på, at min nevø virkelig havde brug for så meget information. Hun skrev senere til ham igen.

Seks år senere, mens jeg tjente som biskop og vore drenge var 10 og 13 år, ændrede min verden sig lige pludselig. Den 2. januar 2002 døde min hustru af et slagtilfælde, kun 42 år gammel.

Jeg forsøgte fortsat at følge principperne i »Familien: En proklamation til verden« derhjemme.¹ Jeg kunne sagtens lede og forsørge, men jeg følte ikke rigtig, at jeg kunne give mine sønner den omsorg, de havde brug for. Ikke desto mindre fortsatte vi dog, så godt vi kunne.

I juni 2012 sendte min yngste søn, Sam, der var fuldtidsmissionær i Denver Syd-missionen i Colorado mig en e-mail. »Der skete noget virkelig sejt denne her uge,« skrev han. »Jeg fik to breve fra mor.«

Han forklarede, at han havde fået en pakke fra sin fætter Glen, som

havde vedlagt de breve, som hun havde skrevet til ham, da han tjente i Finland.

»Han skrev til mig, at de to breve, som mor sendte til ham på hans mission, faktisk er som skrevet til mig, nu hvor jeg er på mission,« skrev Sam. »Så han sendte dem til mig, og de er fantastiske!«

At læse om sin mors omvendelse, vidnesbyrd og følelser om missionering var »en stor, moralsk støtte i denne her tid,« skrev Sam. Han sagde, at han havde tænkt sig at tage en kopi af brevene og sende de originale breve hjem.

»Jeg vidste slet ikke, at du havde tjent som præsident for ældsternes kворum eller som missionsleder,« skrev Sam. Han havde læst, at da han var fire år, plejede han »at hoppe i sengen efter aftenbønnen og råbe: Jeg vil være missionær.«

Brevene var stærke, personlige og gribende, da de blev skrevet i 1996, men de sidste års begivenheder taget i betragtning var de nu blevet endnu vigtigere.

Så tilføjede han noget, som han havde lært om sin mor: »Mor må have vidst, at jeg ville blive bryder, for hun skrev, at jeg kunne charmere sokkerne af en professionel bryder.«

Jeg var rørt til tårer over Sams reaktion på brevene. Et par uger senere sendte han dem hjem. De var stærke, personlige og gribende, da de blev skrevet i 1996, men de sidste års begivenheder taget i betragtning var de nu blevet endnu vigtigere.

Min hustrus breve havde styrket min nevø, men som brød, der er »kast[et] ... på vandet« (se Præd 11:1) vendte de tilbage flere år senere for at velsigne hendes missionærsøn og enkemand. ■

Ken Pinnegar, Californien, USA

NOTE

1. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

JEG SÅ DIN MORS ANSIGT

En søndag i sommeren 2002 vågnede jeg og tænkte på min mor, der for nyligt var gået bort. Jeg var på besøg i min gamle menighed i Pacific Palisades i Californien, hvor min mor hørte til i næsten 50 år.

Jeg knælede i bøn for at fortælle Herren, hvor meget jeg savnede hende, og for at bede om en åndelig oplevelse den dag.

Den eftermiddag havde jeg planlagt at tage til transmissionen af genindvielsen af templet i Nauvoo i Illinois, der blev vist i stavscentret i Santa Monica i Californien. Desværre kom jeg for sent

til at kunne komme ind. Jeg gik tilbage til bilen og kørte ud på motorvejen.

Mens jeg kørte, hørte jeg en stemme, der sagde: »Randi, kør forbi Mary!« Mary er en kær ven af familien og et hengivent medlem af en anden tro. Hun og datteren Natasha havde været naboer til min tante Ruby i mere end 25 år. Fordi de ikke selv havde familie tæt på, blev de en del af vores. Da min tante gik bort i 1984, aflagde min mor tit besøg hos Mary og havde altid en lille gave eller noget bagværk med til hende.

Til at begynde med ignorerede jeg

tilskyndelsen. Jeg kunne ikke bare komme på uventet besøg, og jeg havde ikke min mobil med til at kunne ringe til hende. Pludselig kom stemmen igen, denne gang højere: »Randi, kør forbi Mary!« Denne gang fulgte jeg tilskyndelsen, selv om det var lige før, jeg ikke nåede at komme af motorvejen.

Da jeg nåede hen til Mary, bød hun mig velkommen, men så syg ud. Jeg kunne se, at hun havde grædt. Jeg spurgte hende, hvad der var galt. Hun svarede, at hun havde været meget syg og haft mange smerter på grund af en skade i nakken. Hun havde heller ikke særligt meget mad. Hun fortalte, at hun havde været for syg til at tage på apoteket eller i supermarkedet.

Da jeg spurgte hende, hvorfor hun ikke havde ringet til nogen i vores familie, svarede hun: »Jeg bad vor himmelske Fader om at sende nogen, der kunne hjælpe mig.«

Jeg fortalte hende, at vor himmelske Fader havde hørt hendes bønner og havde sendt mig. Vi omfavnede hinanden, og så fortalte hun mig noget, jeg aldrig vil glemme. Hun sagde: »Da du stod på mit dørtrin, så jeg din mors ansigt, ikke dit.«

Jeg følte med det samme min mors kærlige ånd, og jeg følte mig tilskyndet til at tjene, som min mor ville have tjent. Hendes liv var trods alt fyldt med tjeneste for andre.

Jeg håber, at jeg aldrig vil glemme, hvor vigtigt det er at følge Åndens røst og det eksempel, som min mor satte for at tjene andre. ■

Randi Reynolds Allen, Californien, USA

Da jeg nåede hen til Mary, bød hun mig velkommen, men så syg ud. Jeg kunne se, at hun havde grædt.

DU REDDEDE MIT ÆGTESKAB

Da jeg udførte bygningsarbejde i Oman fra 1979 til 1986, arbejdede jeg for forsvarsministeriet. Forsvarsministeriet tildelte mig projekter, der lå i den mest utilgængelige del af landet. Og det meste af tiden var jeg den eneste tilsynsførende, der rådede over projekterne. Jeg var også det eneste medlem af Kirken, der arbejdede for ministeriet.

En dag, da jeg var tilbage på virksomhedens hovedsæde, løb jeg ind i en ingeniør, som altid kom med negative kommentarer om Kirken. Jeg tolererede hans kommentarer, fordi jeg normalt kun var i hovedsædet for en kort tid, inden jeg igen skulle af sted til et nyt projekt.

Senere fik denne mand dog til opgave at inspicere det elektroniske arbejde på de projekter, der blev udført langs Omans grænse op til Yemen. Vi skulle være sammen en times tid, inden han fløj tilbage til hovedsædet.

Da han kom, foretog han sine inspiceringer og fandt alt tilfredsstillende. I vores tid sammen lod jeg vore samtaler handle om arbejdet og kørte ham så til landingsbanen.

Det var regntid, og landingsbanen, der lå på et plateau ca. 2.000 m over Det Indiske Ocean, var dækket af skyer. Min kollegas fly ville blive forsinket.

Mit hjerte hamrede, da jeg indså, at jeg ville skulle sidde og vente i bilen sammen med denne mand. Da jeg havde bedt en stille bøn, fik jeg den tanke at spørge ind til mandens

familie, især til hans hustru.

Det gjorde jeg, og pludselig brød ingeniøren sammen i gråd og fortalte, at han lige havde fået besked om, at hans hustru gerne ville skilles. Ordet *kærlighed* faldt mig straks ind. Og i de næste to timer talte vi om den kærlighed, vi bør have til andre og den kærlighed, som Jesus Kristus har til os alle. Inden jeg vidste af det, var vi blevet venner. Da vores samtale sluttede, lettede skyerne og ingeniøren steg på flyet. Jeg hørte kort tid efter, at han havde sagt sin stilling op og var vendt hjem.

Et par år senere var jeg ude med de unge mænd i Det Aronske Præstedømme i byen Plymouth, der ligger på Englands sydlige kyst. Der lagde jeg mærke til en mand, der kom gående imod mig. Da han nærmede sig, sagde han: »Jeg

tænkte nok, at det var dig, Neil.«

Det var ingeniøren fra Oman. De ord, han dernæst kom med, har jeg gemt i hjertet: »Tak, fordi du talte med mig om kærlighed den dag i bjergene. Du reddede mit ægteskab, og jeg vil være dig evig taknemlig.«

Vi småsnakkede lidt, og så tog han af sted igen. Jeg har ikke set ham siden.

Jeg vil altid være taknemlig for den inspiration, jeg fik i Oman. Det velsignede ingeniøren og gav mig styrken til at bevare mine overbevisninger, da jeg var alene og langt hjemmefra. ■

Neil S. Roy, Yorkshire, England

Mit hjerte hamrede, da jeg indså, at jeg ville skulle sidde og vente i bilen sammen med en mand, der kom med negative kommentarer om Kirken.

Ældste
Gerrit W. Gong
De Halvfjerds

BLIV fuldkommengjort i Kristus

Vore børn synger: »Min Frelseres kærlighed, Han gi'r mig frit og gerne.«¹

Hans forsonende kærlighed, som han giver kvit og frit, er som »mælk og honning, uden penge og uden betaling« (2 Ne 26:25). Forsoningen, der er altomfattende og evig (se Alma 34:10), indbyder os til at »kom[me] til Kristus, og blev fuldkommengjort i ham« (Moro 10:32).

At forstå Frelserens forsonende kærlighed, som bliver givet kvit og frit, kan befri os fra selvskabte, ukorrekte og urealistiske forventninger om, hvad fuldkommenhed er. En sådan forståelse gør, at vi kan give slip på frygten for at være ufuldkomne – frygten for at vi begår fejl, frygten for at vi ikke er gode nok, frygten for at vi er en fiasko sammenlignet med andre, frygten for at vi ikke gør nok for at gøre os for tjent til hans kærlighed.

Frelserens forsonende kærlighed, som gives ubetinget, hjælper os til at blive mere tilgivende og mindre dømmende over for andre og over

At forstå Frelserens forsonende kærlighed, som bliver givet os kvit og frit, kan befri os fra selvskabte, ukorrekte og urealistiske forventninger om, hvad fuldkommenhed er.

for os selv. Denne kærlighed heler vore forhold til andre og giver os mulighed for at elske, forstå og tjene, som vor Frelser ville gøre det.

Hans forsonende kærlighed ændrer vores begreb om fuldkommenhed. Vi kan have tillid til ham, vi kan flittigt holde hans befalinger og fortsætte i tro (se Mosi 4:6) – og endda føle større ydmyghed, taknemlighed og afhængighed af hans fortjenester, barmhjertighed og nåde (se 2 Ne 2:8).

Set i et bredere perspektiv betyder det at komme til Kristus og blive

fuldkommengjort i ham, at fuldkommengørelse bliver en del af vores ånds og legemes evige rejse – kort sagt, vores sjæls evige rejse (se L&P 88:15). At blive fuldkommen er et resultat af vores rejse gennem det fysiske liv, døden og opstandelsen, når alle ting bliver bragt tilbage »til deres rette og fuldkomne skikkelse« (Alma 40:23). Det indebærer en proces med en åndelig fødsel, der medfører »en mægtig forandring« i vores hjerte og natur (Mosi 5:2). Det afspejler vores livslange forædling, der kommer gennem kristuslignende tjeneste og lydighed mod Frelserens befalinger og vore pagter. Og det vedrører et fuldkommengørende forhold mellem de levende og de døde (se L&P 128:18).

Ordet *fuldkommenhed*, bliver dog sommetider fejlagtigt tolket som, at man aldrig begår fejl. Måske prøver I, eller en, I kender, meget ihærdigt på at blive fuldkommen ud fra den definition. Men fordi den definition på fuldkommenhed altid synes

uopnåelig, kan selv vore største anstrengelser gøre os bekymrede, fortvivlede eller udmattede. Vi prøver uden held at kontrollere både egne forhold og menneskene omkring os. Vi ærgrer os over vore svagheder og fejltagelser. Jo hårdere vi prøver, desto mere distanceret føler vi os fra den fuldkommenhed, vi søger.

I det følgende forsøger jeg at øge vores påskønnelse for læren om Jesu Kristi forsoning og for den kærlighed og barmhjertighed, som Frelseren giver os ubetinget. Jeg opfordrer jer til at bruge jeres forståelse af forsoningen på at hjælpe jer selv og andre, heriblandt missionærer, studerende, unge enlige voksne, fædre, mødre, enlige forsørgere og andre, der måtte føle presset til at finde det fuldkomne eller til at være fuldkommen.

Jesu Kristi forsoning

Vor Frelseres forsoning, der blev forberedt inden verdens begyndelse (se Mosi 4:6-7), hjælper os til at tage ved lære af, omvende os og udvikle os gennem vore egne erfaringer og valg.

I denne jordiske prøvestand er det både en gradvis, »linje på linje« (L&P 98:12) åndelig udvikling og pludselige, åndelige oplevelser som en »mægtig forandring« i hjertet (Alma 5:12, 13; Mosi 5:2), der hjælper os til at komme til Kristus og blive fuldkommengjort i ham. Det velkendte udtryk »at holde ud indtil enden« minder os om, at en evig udvikling er en proces, der kræver tid.

I det sidste kapitel i Mormons Bog opfordrer den store profet Moroni os til at komme til Kristus og blive

fuldkommengjort i ham. Vi »fornægter [os] selv al ugudelighed«. Vi »elsker Gud af al [vores] kraft, sind og styrke«. Da er hans nåde tilstrækkelig for os, så vi »ved hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus«. Hvis vi »ikke fornægter« Guds kraft, kan vi blive »helliggjort i Kristus ved Guds nåde«, som »er Faderens pagt til [vore] synders forladelse,« så vi kan blive »hellige, uden plet« (Moro 10:32, 33).

I sidste ende er det Frelserens »store og sidste offer«, der frembringer »barmhjertighed, som overvælder retfærdigheden og tilvejebringer en måde for menneskene, hvorpå de kan have tro til omvendelse« (Alma 34:14, 15). Vores »tro til omvendelse« er en væsentlig forudsætning for, at vi kan komme til Kristus og blive fuldkommengjort i ham og nyde velsignelserne ved »den store og evige forløsningsplan« (Alma 34:16).

Når vi tager helt imod Frelserens forsoning, kan vores tro vokse og give

Det var kun vor Frelser, der levede et fuldkomment liv, og selv han måtte tage ved lære af og udvikle sig gennem sit jordiske liv.

os modet til at give slip på indsnævrende forventninger til os selv eller om, at alt skal være perfekt. En sort/hvid tankegang bevirker, at alt enten er helt perfekt eller håbløst mangelfuldt. Men som Guds sønner og døtre må vi med taknemlighed acceptere, at vi er hans ypperste håndværk (se Sl 8:4-7; Hebr 2:7), selv om vi stadig er »under udførelse«.

Når vi forstår vor Frelseres forsonende kærlighed, der gives ubetinget, vil vi ikke længere frygte, at han er en hård og fejlfindende dommer. I stedet kan vi føle tryghed, »for Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham« (Joh 3:17). Og vi vil forstå, at udvikling kræver tid og er en proces (se Moses 7:21).

Vores fuldkomne eksempel

Det var kun vor Frelser, som levede et fuldkomment liv, og selv han måtte tage ved lære af – og udvikle sig gennem sit jordiske liv. Selv han »modtog ikke først hele fylden, men han gik fra nåde til nåde, indtil han fik fylden« (L&P 93:13).

Gennem sit jordiske liv lærte han at »påtage sig [vore] skrøbeligheder ... så han, hvad angår kødet, kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk« (Alma 7:12). Han gav ikke efter for fristelser, synder eller dagligdagens pres, men han steg ned under alle jordelivets prøvelser og udfordringer (se L&P 122:8).

I sin bjergprædiken befalede Frelseren os: »Vær da fuldkomne« (Matt 5:48). Det græske ord for *fuldkommen* kan oversættes som »fuldendt,

fuldstændig og fuldt udviklet« (se Guide til Skrifterne, »fuldkommen«). Vor Frelser beder os om at blive fuldendte, fuldstændige, fuldt udviklede – at blive fuldkomne i de dyder og egenskaber, som han og vor Fader i himlen er eksempler på.²

Lad os se nærmere på, hvordan anvendelsen af forsoningen kan hjælpe dem, der føler et behov for at finde det fuldkomne eller til at være fuldkomne.

Perfektionisme

En misforståelse af, hvad det vil sige at være fuldkomne, kan lede til *perfektionisme* – en indstilling eller adfærd, der vender et beundringsværdigt ønske om at være god til en urealistisk forventning om at være perfekt *lige nu og her*. Perfektionisme udspringer sommetider fra antagelsen, at kun de, der er perfekte, fortjener at blive elsket, eller at vi ikke fortjener at være glade, medmindre vi er perfekte.

Perfektionisme kan resultere i søvnløshed, bekymring, overspringshandling, modløshed, selvretfærdighed og depression. Disse følelser kan fortrænge den fred, lykke og tryghed, som vor Frelser ønsker, at vi skal have.

Missionærer, der gerne vil være perfekte lige med det samme, kan blive bekymrede eller fortvivlede, hvis ikke de lærer sproget hurtigt nok eller ser dåb eller modtager lederkaldelser, lige så hurtigt som de gerne ville. For kompetente unge mennesker, der er vant til at se resultater, kan en mission være den første, store udfordring i livet. Men missionærer kan være fuldstændig lydige uden at være perfekte.

De kan først og fremmest bedømme deres succes ud fra deres forpligtelse til at hjælpe enkeltpersoner og familier med at »blive trofaste medlemmer af Kirken, der nyder Helligåndens tilstedeværelse.«³

Studerende, der påbegynder et nyt semester, og især dem, der flytter hjemmefra for at gå på universitetet, føler sig både begejstret og bekymret. Stipendiater, sportsfolk, kunstnere og lignende går fra at være »den store fisk i andedammen« til at føle sig som en lille fisk i et hav med et ukendt tidevand og uforudsigelige, hurtige strømninger. Det er let for studerende med perfektionistiske tendenser at føle sig fejlslagne, hvis ikke de ligger nummer et til trods for en ihærdig anstrengelse.

I lyset af de krav, som livet stiller, kan studerende lære, at det sommetider er helt fint at præstere sit bedste, og at det ikke altid er muligt at være den allerbedste.

Vi pålægger også disse forventninger om det perfekte i vores eget hjem. En far eller mor kan føle sig nødsaget til at være en perfekt ægtefælle, forælder, husmor, forsørger eller som del af en perfekt sidste dages hellig familie – lige nu og her.

Hvad kan hjælpe dem, der kæmper med perfektionistiske tendenser? Åbne, støttende henvendelser signalerer accept og kærlighed. De kan hjælpe andre til at fokusere på det positive. De lader os påpege det, som vi synes går godt. Familie og venner kan undgå konkurrenceprægede sammenligninger og i stedet tilbyde oprigtig opmuntring.

En anden alvorlig side af perfektionisme er at holde andre oppe imod vore urealistiske, dømmende eller utilgivende standarder. En sådan adfærd kan jo faktisk fornægte eller begrænse velsignelserne ved Frelserens forsoning i vores og andres tilværelse. Unge voksne laver fx en liste over eftertragtede egenskaber hos en potentiel ægtefælle og bliver alligevel ikke gift på grund af urealistiske forventninger om den perfekte partner.

Således vil en søster måske ikke have lyst til at gå på date med en vidunderlig, værdig bror, der ikke lever op til hendes perfektionistiske målestok – han danser ikke godt nok, han har ikke intentioner om at blive velhavende, han har ikke tjent på mission eller han har indrømmet at have haft problemer med pornografi i sin fortid, der siden hen er blevet afklaret gennem omvendelse og rådgivning.

På lignede måde overvejer en bror måske ikke at date en vidunderlig, værdig søster, som ikke passer til hans urealistiske profil – fordi hun ikke er glad for sport, Hjælpeforeningspræsident eller skønhedsdronning, hun er ikke så skarp til at holde et budget, eller også har hun indrømmet en svaghed med hensyn til visdomsordet, som nu er løst.

Vi bør selvfølgelig overveje de egenskaber, som vi ønsker hos os selv og hos en potentiel ægtefælle. Vi bør bibeholde vore høje håb og standarder. Hvis vi er ydmyge, vil vi blive overraskede over at finde godhed på uventede steder og vi kan måske

skabe muligheder for at komme tættere på en, der som os, ikke er fuldkommen.

Tro rummer mulighed for, at svaghed kan gøres til styrke gennem omvendelse og forsoningens kraft, og at synder, man har omvendt sig fra, virkelig kan tilgives.

Et vellykket ægteskab er ikke et resultat af to fuldkomne mennesker, der indgår ægteskabsløfter. Hengivenhed og kærlighed vokser tværtimod, når to ufuldkomne mennesker opbygger, velsigner, hjælper, opmuntrer og tilgiver hinanden. En hustru til en profet blev engang spurgt om, hvordan det var at være gift med en profet. Hun svarede vist, at hun ikke havde giftet sig med en profet. Hun havde ganske enkelt giftet sig med en mand, der var fuldstændigt viet til Kirken, uanset kaldelse.⁴ Med andre ord, mænd og hustruer udvikler sig – både som individ og som par – i en tidskrævende proces.

Ventetiden vil være lang og ensom, hvis man venter på en perfekt ægtefælle, en perfekt uddannelse, et perfekt arbejde eller et perfekt hus. Det er vist at følge Ånden i livets vigtige beslutninger og ikke at lade tvivl, affødt af perfektionistiske krav, stå i vejen for vores fremgang.

Jer, der måtte føle sig kronisk bebyrdede eller bekymrede, opfordrer jeg til at svare ærligt på disse spørgsmål: »Definerer jeg *fuldkommenhed* og *succes* efter læren om Frelserens forsonende kærlighed eller efter verdens standarder? Bedømmer jeg *succes* eller *fiasko* ud fra Helligåndens bekræftelse af mine

retfærdige ønsker eller efter verdens standarder?»

Jer, der føler sig fysisk eller følelsesmæssigt udmattede, kan begynde med at få regelmæssig søvn og hvile og tage jer tid til at spise og slappe af. Anerkend, at det at have travlt ikke er det samme som at være værdig, og at det ikke kræver fuldkommenhed at være værdig.⁵

Jer, der er tilbøjelige til at have fokus på jeres svagheder eller mangler, kan begynde at udtrykke taknemlighed for de ting, som I gør godt, uanset hvor små eller store de måtte være.

Jer, der frygter fiasko, og I, der udsætter ting – sommetider ved at forberede jer for meget – prøv at finde tryghed og opmuntring i at vide, at man ikke behøver trække sig fra udfordrende aktiviteter, der kan medføre stor udvikling!

Søg åndelig vejledning eller kompetent lægelig hjælp, hvor det er passende og ved behov, for at få hjælp til at slappe af, udvikle en positiv tankegang og strukturere livet, mindske selvudslettende adfærd og til at kunne opleve og udtrykke større taknemlighed.⁶

Utålmodighed står i vejen for tro. Tro og tålmodighed vil både hjælpe missionærer til at forstå et nyt sprog eller en ny kultur, studerende til at mestre nye fag og unge voksne til at springe ud i at opbygge forhold i stedet for at vente på, at alting er perfekt. Tro og tålmodighed vil også hjælpe dem, der venter på godkendelser på at blive beseglet i templet eller på gengivelse af

Jer, der er tilbøjelige til at have fokus på jeres svagheder eller mangler, kan begynde at udtrykke taknemlighed for de ting, som I gør godt, uanset hvor små eller store de måtte være.

præstedømmevevsignelser.

Når vi handler og ikke er genstand for handling (se 2 Ne 2:14), kan vi navigere mellem komplementerende dyder og opnå megen udvikling i livet. Det kan virke som »en modsætning«, at der er en »sammenblanding i ét« (2 Ne 2:11).

Vi kan fx holde op med at være dovne (se L&P 88:124) uden at skulle løbe hurtigere end vi kan (se Mosi 4:27).

Vi kan være »ivrigt engageret i en god sag« (L&P 58:27), samtidig med, at vi også »stands[er op], og forstå[r], at [Gud] er Gud« (Sl 46:11; se også L&P 101:16).

Vi kan finde vores liv ved at miste vores liv til Frelseren (se Matt 10:39; 16:25).

Vi kan ikke blive »trætte af at gøre godt« (L&P 64:33; se også Gal 6:9) samtidig med, at vi også tager os den nødvendige tid til at blive opfrisket åndeligt og fysisk.

Vi kan være lette om hjertet uden at være letsindige.

Vi kan grine hjerteligt med nogen, men ikke hovent af nogen.

Vor Frelser og hans forsoning inviterer os til at »kom[me] til Kristus, og blive fuldkommengjort i ham«. Når vi gør dette, lover han os, at hans nåde er »tilstrækkelig for jer, så I ved hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus« (Moro 10:32-33).

Til jer, der er bebyrdede med bekymringer om enten at finde det fuldkomne eller at være fuldkommen lige nu og her, findes der forsikring i vor Frelseres forsonende ubetingede kærlighed:

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile

... For mit åg er godt, og min byrde er let« (Matt 11:28, 30).⁷ ■

NOTER

1. »Min Frelser elsker mig«, *Børnenes sangbog*, s. 42-43.
2. Se også Russell M. Nelson, »Fuldkommengørelse venter«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 86-88.
3. Se *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 10.
4. Se Lavina Fielding, »Camilla Kimball: Lady of Constant Learnings«, *Ensign*, okt. 1975, s. 62.
5. Se f.eks. Dieter F. Uchtdorf, »Fire titler«, *Liahona*, maj 2013, s. 58-61. Præsident Uchtdorf siger også advarende: »Nogle tror måske endda, at deres værd afhænger af længden af deres arbejdsliste« (»Det, der betyder mest«, *Liahona*, nov. 2010, s. 20).
6. Denne indsigt stammer fra Carlos F. og Alane Kae Watkins, områdevejledere for psykiske lidelser i Det Asiatiske Område, der tjener i Hong Kong. Andre kilder, der er brugt i denne artikel stammer fra Susan Gong, Larry Y. og Lynda Wilson, Randy D. og Andrea Funk, Janet S. Scharman, og missionærerne i Jakarta Missionen i Indonesien.
7. Se også Cecil O. Samuelson, »What Does It Mean to Be Perfect?«, *New Era*, jan. 2006, s. 10-13; Janet S. Scharman, »Seeking Perfection without Being a Perfectionist«, i *Virtue and the Abundant Life: Taler fra BYU Religious Education and Wheatley Institution Symposium*, red. Lloyd D. Newell og andre, 2012, s. 280-302.

GUDDOMMELIGE PAGTER

SKABER STÆRKE KRISTNE

*Hvad er det ved at indgå og holde pagter med Gud,
der giver os styrke?*

**Ældste D. Todd
Christofferson**

De Tolv Apostles
Kvorum

Den 15. august 2007 oplevede Peru et voldsomt jordskælv, som næsten ødelagde kystbyerne Pisco og Chincha. Ligesom mange andre kirkeledere og medlemmer gik Wenceslao Conde, præsident for Balconcito Gren i Chincha, straks i gang med at hjælpe andre, hvis huse var beskadiget.

Fire dage efter jordskælvet var ældste Marcus B. Nash fra De Halvfjerds i Chincha for at være med til at koordinere Kirkens hjælpeindsats der og møde præsident Conde. Mens de talte om ødelæggelsen, der havde fundet sted, og hvad der blev gjort for at hjælpe ofrene, kom præsident Condes hustru, Pamela, forbi med et af sine små børn på armen. Ældste Nash spurgte søster Conde, hvordan hendes børn havde det. Med et smil svarede hun, at takket være Guds godhed var de alle sunde og raske. Han spurgte til familien Condes hjem.

»Det er væk,« sagde hun ganske enkelt.

»Hvad med jeres ejendele?« spurgte han.

»Alt er begravet under murbrokkerne,« svarede søster Conde.

»Og alligevel smiler du,« bemærkede ældste Nash, »mens vi taler.«

»Ja,« sagde hun, »jeg har bedt, og jeg har fred. Vi har alt, hvad vi behøver. Vi har hinanden, vi har vore børn, vi er besejlet i templet, vi har denne vidunderlige kirke, og vi har Herren. Vi kan med Herrens hjælp bygge igen.«

Styrken i pagter

Hvad er kilden til en sådan moralsk og åndelig styrke, og hvordan opnår vi den? Kilden er Gud. Vi får adgang til denne styrke gennem vore pagter med ham. En pagt er en aftale mellem Gud og et menneske, en aftale, hvor Gud har opstillet betingelserne.¹ I disse guddommelige aftaler binder Gud sig selv til at støtte, helliggøre og ophøje os til gengæld for vores forpligtelse til at tjene ham og holde hans befalinger.

Hvad er det ved at indgå og holde pagter med Gud, som giver os styrke til at smile i vanskeligheder, til at ændre trængsler til triumf, til at »være ivrigt engageret i en god sag ... og udvirke megen retfærdighed« (L&P 58:27)?

Styrket af gaver og velsignelser

For det første nyder vi en stadig strøm af velsignelser, som Gud lover os i sin pagt med os, når vi vandrer i lydighed mod principperne og befalingerne i Jesu Kristi evangelium. Disse velsignelser giver os de ressourcer, vi behøver for at handle frem for blot at lade sig påvirke, når vi går gennem livet. Herrens befalinger i visdomsordet vedrørende omsorg for vores fysiske legeme velsigner os fx først og fremmest med »visdom og store skatte af kundskab, endog skjulte skatte« (L&P 89:19). Endvidere fører de os generelt til et sundere liv og frihed fra nedbrydende afhængighed. Lydighed giver os større kontrol over vores liv, større evne til at komme og gå, til at arbejde og skabe.

Selvfølgelig kræver alder, ulykker og sygdomme uundgåeligt deres del, men selv da styrker vores lydighed over for denne evangeliske lov vores evne til at håndtere disse udfordringer.

På pagtens sti finder vi en stadig strøm af gaver og hjælp. »Kærligheden ophører aldrig« (1 Kor 13:8; Moro 7:46), kærlighed fører til kærlighed, barmhjertighed fører til barmhjertighed, dyd fører til dyd, forpligtelse fører til loyalitet og tjeneste fører til glæde. Vi er en del af et pagtsfolk, et samfund af hellige, som opmuntrer, styrker og betjener hinanden. Som Nefi forklarede det: »Og dersom menneskenes børn holder Guds befalinger, giver han dem næring og styrker dem« (1 Ne 17:3).

Styrket med øget tro

Dette bringer os til en anden måde, hvorpå vore pagter giver styrke – de producerer den nødvendige tro til at holde ud og til at gøre alt det, der er nødvendigt i Herren. Vores villighed til at påtage os Kristi navn og holde hans befalinger kræver et mål af tro, men når vi ærer vore pagter, vokser den tro. For det første bliver de lovede frugter af lydighed synlige, hvilket bekræfter vores tro. For det andet kommunikerer Ånden Guds velbehag, og vi føler os trygge ved hans fortsatte velsignelse og hjælp. For det tredje kan vi, uanset hvad der sker, møde livet med håb og sindsro, idet vi ved, at det til sidst vil gå godt, fordi vi har Guds løfte til os personligt med navn, og vi ved, at han ikke kan lyve (se En 1:6; Eter 3:12).

Kirkeledere bekræftede tidligt i denne uddeling, at vi ved at holde os på pagtens sti får den nødvendige vished, som vi behøver i prøvelsens stund: »Det var dette [vished om, at deres kurs i livet var i overensstemmelse med Guds vilje], der satte de fordums hellige i stand til at udholde alle deres lidelser og forfølgelser, og ... at man røvede deres gods og ødelagde deres midler, men også at lide døden i dens mest rædsomme skikkelser; vidende (ikke blot tro) at når dette »hus på jorden, brydes ned, så har vi en bygning fra Gud, et hus, der ikke er bygget med hænder, men er evigt, i himlene« (2 Kor 5:1).«²

De påpegede ydermere, at i hvilket som helst offer, som Gud måtte kræve af os, opnår vi Åndens vidne om, at vores kurs er den rette og behager Gud.³ Med den viden bliver vores tro ubegrænset, og vi har en forvisning om, at når tiden er inde, vil Gud vende enhver lidelse til vores gavn (se L&P 97:8-9).

Styrket gennem »guddommelighedens kraft«

Vi har for det første overvejet de styrkende velsignelser og for det

andet troens gave, som Gud skænker dem, der holder deres pagter med ham. Et sidste aspekt af styrke gennem pagter, som jeg ønsker at nævne, er overdragelse af guddommelig kraft. Vores forpligtelse over for vore pagter med vor himmelske Fader tillader ham at lade sin guddommelige indflydelse, »guddommelighedens kraft« (L&P 84:20), tilflyde vores liv. Han kan gøre dette, fordi vi ved vores deltagelse i præstedømmeordinancer udøver vores handlefrihed og vælger at modtage den. Vores deltagelse i disse ordinancer demonstrerer også, at vi er beredte på at acceptere de yderligere ansvar, der kommer med mere lys og åndelig kraft.

I alle ordinancerne, især templets, bliver vi begavet med kraft fra det høje (se L&P 109:22). Denne »guddommelighedens kraft« kommer direkte og ved Helligåndens indflydelse. Helligåndsgaven er en del af den nye og evigtvarende pagt. Det er en afgørende del af vores dåb, Åndens dåb. Det er nådens budbringer, hvorved Kristi blod anvendes til at borttage vore synder og helliggøre os (se 2 Ne 31:17). Det er den gave, hvorved Adam blev »levendegjort i det indre menneske« (Moses 6:65). Det var ved Helligånden, at de fordums apostle udholdt alt det, som de udholdt, og ved deres præstedømmenøgler bragte evangeliet til den verden, de kendte på deres tid.

Når vi har indgået guddommelige pagter, er Helligånden vores talsmand, vores vejleder og vores ledsager. Helligåndens frugter er »de fredsskabende sandheder om udødelig herlighed, sandheden om alt; den, som giver liv til alt, og som levendegør alt; den, som ved alt og har al magt, hvad angår visdom, barmhjertighed, sandhed, retfærdighed og dom« (Moses 6:61). Helligåndens gaver er vidnesbyrd, tro, kundskab, visdom, åbenbaringer, mirakler, helbredelser og barmhjertighed

for blot at nævne nogle få (se L&P 46:13-26).

Det er Helligånden, der vidner om jeres ord, når I underviser og vidner. Det er Helligånden, der, når I taler på fjendtlige steder, lægger jer på hjerte, hvad I skal sige, og opfylder Herrens løfte om, at »I ikke [skal] blive beskæmmet for mennesker« (L&P 100:5). Det er Helligånden, der åbenbarer, hvordan I kan klare den næste, tilsyneladende uoverstigelige hindring. Det er ved Helligånden i jer, at andre kan mærke Kristi rene kærlighed og modtage styrke til at gå fremad. Det er også Helligånden i sin egenskab af forjættelsens Helligånd, der bekræfter jeres pagters gyldighed og virkning og besegler løfter på jer (se L&P 88:4-5; 109:14-15).

Vor himmelske Fader vil være med jer

Guddommelige pagter skaber stærke kristne. Jeg opfordrer inderligt jer alle til at være værdige til og modtage alle de præstedømmeordinancer, som I kan, og derefter trofast holde de løfter, som I har indgået ved pagt. Lad i tider med lidelser jeres pagter være altoverskyggende, og lad jeres lydighed være fuldkommen. Da kan I bede i tro uden at tvivle i henhold til jeres behov, og Gud vil svare jer. Han vil styrke jer, når I arbejder og våger. Til sin egen tid og på sin egen måde vil han række sin hånd ud til jer og sige: »Her er jeg.« ■

Fra talen »Styrken i pagter« ved aprilkonferencen 2009.

NOTER

1. Se Guide til Skrifterne, »Pagt«; scriptures.lds.org/da
2. *Lectures on Faith*, 1985, s. 67.
3. Se *Lectures on Faith*, s. 69-71.

SØNDAGSLEKTIONER

Denne måneds emne:

Ordinancer og pagter

HVAD SER I?

Når vi studerer og tænker over symbolerne i evangeliets ordinancer, centrerer vore tanker sig om Jesus Kristus.

David A. Edwards

Kirkens Tidsskrifter

Der findes symboler overalt omkring os, derfor tænker vi ikke så ofte over dem. Men en opmærksomhed over for symbolerne i evangeliet kan være en nøgle til større forståelse.

I skriften finder vi ord som *sindbillede*, *skygge*, *symbol*, *lignelse*, *erindring*, *vidne* eller *vidnesbyrd*, der beskriver noget, der skal rette vore tanker hen imod noget andet (se Moses 6:63). Da Jesus fx præsenterede nadveren første gang, gav han sine

disciple det brudte brød og sagde: »Dette er mit legeme, som gives for jer. Gør dette til ihukommelse af mig« (Luk 22:19). Nu var brødet jo ikke bogstaveligt talt hans legeme, for som han sagde, skulle det *minde* os om hans legeme – og om meget andet. Det er det, der gør symboler så virkningsfulde – de kommunikerer uden sprog og kan på én gang sætte en masse relaterede tanker i gang, der tilføjes dybde og mening.

Ordinancer er selvfølgelig ikke blot

symbolske handlinger. De bærer en virkelig kraft til at velsigne os gennem præstedømmets myndighed. Men de indeholder også symboler, der lærer os om Frelseren og om vore pagter. Selve underkastelsen og modtagelsen af en præstedømmeordinance er endda et ydre tegn på en persons tro og ydmyghed. Herunder følger mange af de symboler, der er knyttet til ordinancerne dåb, bekræftelse og nadver, såvel som nogle af de tanker, der kan knyttes til dem. ■

DÅB

Oprakt højre hånd: Strækker sig mod himlen, vidner for himlen; også tegn på en ed (se 1 Mos 14:22; Dan 12:7)

Nedsænkning: Kristi død, begravelse og opstandelse (se Rom 6:3-4); vore åndelige genfødsel i Kristus (»født af vand« [Joh 3:5])

Vand: Vaske, rengøre, renselse fra synd.

Hvidt tøj: Renhed (»for ingen kan blive frelst, medmindre hans klæder bliver vasket hvide ... [og] gøres rene ... ved blodet fra [Kristus]« [Alma 5:21]; lighed (uanset om man er rig eller fattig bærer alle samme slags beklædning ved dåben, for »alle er lige for Gud« [2 Ne 26:33])

BEKRÆFTELSE

Håndspåleggelse: Fysisk berøring af dem, der repræsenterer Gud, overførelse af velsignelser fra Gud til andre

Modtagelse af Helligåndsgaven: Også kaldt »dåben med ild« (se 2 Ne 31:13); renselse og åndelig genfødsel i Kristus

NADVER

At spise brød: Ihukommelse af Kristi legeme (se Matt 26:26-29), livets brød (»Den, der kommer til mig, skal ikke sulte« [Joh 6:35], »den, der spiser dette brød, skal leve til evig tid« [Joh 6:58])

At knæle ned i bøn: Ydmyghed, underkastelse af Guds vilje; et tegn på den evigtvarende pagt (se L&P 88:131)

At bryde brød: Kristi legemlige lidelser for vores skyld, hans fysiske død, hans opstandelse, så vi kan leve igen

Placering af brød og vand foran forsamlingen: Symboler på Kristi offer, som gjorde ende på slagtofre (se Alma 34:13-14); nu bringer vi Herren et offer, som består af »et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« (L&P 59:8)

At drikke vand (oprindeligt vin): Kristi blod (som blev udgydt i Getsemane, under og op til hans lidelse på korset), som »rensner os for al synd« (1 John 1:7) »Hvilket er Faderens pagt til [vore] synders forladelse« (Moro 10:33). Blod er »sæde for livskraften« (Guide til Skrifterne, »Blod«; scriptures.lds.org/da) og det, der skaffer soning for synder gennem offer (se 3 Mos 17:11); livets vand (se Joh 4:14)

FOKUS PÅ FORSONINGEN

»Hver eneste ordinance i evangeliet har på en eller anden måde fokus ... på Herren Jesu Kristi forsoning, og det er sikkert derfor, at vi møder denne særlige [nadvær]ordinance med al dens symbolik og dens billeder lettere og oftere end nogen anden i vores liv.«

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, »Gør dette til ihukommelse af mig«, *Sjernen*, jan. 1996, s. 67.

DELTAG I SAMTALEN

NOGET AT TÆNKE OVER TIL SØNDAG

- Hvordan hjælper symbolerne i ordinanceerne dåb, bekræftelse og nadvær jer til at huske på Frelseren og på jeres pagter?
- Hvad tænker I på under nadværen hver uge?

DET KAN I GØRE

- Beskriv de tanker eller følelser, som I havde under nadværen i jeres dagbog.
- I kirken kan I nævne et symbol ved nadværen og tale om, hvordan det symbol hjælper jer til at huske på Frelseren.

KUN FOR UNGE

DÅB FOR MIN BEDSTEFAR

Jeg er taknemlig for, at vore ungdomsledere planlagde en tur til templet. Mens vi forberedte os på denne tur til Apia i Samoa, var vi glade for denne sjældne mulighed. Vi tog med glæde i templet for at udføre dåb for de døde – for dem, der befinder sig i åndeverdenen og venter på, at vi skal lave slægtsforskning og udføre tempeltjeneste for dem.

Under dåbssessionen så jeg en ung mand i vores gruppe blive døbt for Faataga Agavale, min bedstefar. Jeg fik glædestårer i øjnene, og jeg vidste, at hans ånd var til stede. Jeg var så glad for, at vi kunne udføre tempeltjeneste for ham i templet.

Saini Agavale, Samoa

VIGTIG INFORMATION FRA EN VEN

Som teenager kunne jeg ikke lide at gå i kirke, så jeg vidste ikke så meget om Bibelen eller om Gud og havde heller ikke lyst til at vide noget. Da jeg var 17 år, fortalte en af mine venner mig, at hun var sidste dages hellig. Jeg havde ingen idé om, hvad en sidste dages hellig var. Jeg sagde til hende: »Hvis jeg gerne vil vide noget om den kirke, så skal jeg nok selv finde frem til det.«

Da hun kunne se, at jeg ikke var særligt interesseret i religion, gav hun mig en Mormons Bog og bad mig læse den og bede om den. Hun lagde ikke pres på mig. Senere den aften, da jeg åbnede bogen, så jeg, at hun havde skrevet sit vidnesbyrd på inder-siden. Da jeg læste det, følte jeg, at jeg burde lære mere om Mormons Bog. Så jeg begyndte med at læse i 1 Nefi. Jeg kunne ikke lægge bogen fra mig. Jeg måtte vide mere.

Til en familieaften underviste hendes familie mig i Jesu Kristi evangelium. Det hele syntes bare at give mening. Kort tid efter blev jeg undervist af missionærerne og blev døbt og bekræftet som medlem af Herrens sande kirke. Evangeliet lærte mig, hvem jeg er, hvor jeg kommer fra, og hvor jeg kommer hen, hvis jeg er trofast.

Når jeg ser tilbage, kan jeg se, hvordan Helligånden hjalp mig til at ville lære mere. I takt med at jeg lærte mere, ændrede min indstilling til kirke og Gud sig. For første gang i mit liv ønskede jeg at gøre det, som Gud ønskede, at jeg skulle gøre.

Mormons Bog forandrede mit liv, og jeg er taknemlig for min ven, der forærede mig den. En rigtig ven deler en så vigtig information som denne.

Michael P., Ohio, USA

Randall L. Ridd

Andenrådgiver
i Unge Mænds
hovedpræsidentskab

ARBEJDE

- HVEM HAR BRUG FOR DET?

*Det er måske ikke altid sjovt at skulle arbejde,
men I vil blive overrasket over, hvor godt I får det af det.*

Som ung mand holdt jeg af at lege og have det sjovt, som alle andre. Og da jeg blev 16, kunne jeg rigtig godt lide at gå på dates og hænge ud sammen med mine venner. Jeg kunne meget bedre lide den slags aktiviteter end at skulle arbejde.

Men som mange af jer havde jeg et arbejde. Min far arbejdede i et byggefirma, der byggede huse. Og han hvervede ofte mine tre brødre og mig til at hjælpe ham. Det var krævende arbejde, der gav sved på panden. Mange gange gad jeg ikke rigtig at arbejde. Men der var tidsfrister, der skulle overholdes, og projekter, der skulle færdiggøres, så vi arbejdede hårdt hver eneste dag, indtil opgaven var løst. Selv om jeg ikke var klar over det på det tidspunkt, lærte jeg meget af at arbejde sammen med min familie.

Det giver tilfredsstillelse at levere et godt stykke arbejde

Det kræver megen tid, store anstrengelser og præcision at bygge huse. Der var ét bestemt område, hvor jeg ikke syntes, at man behøvede at være så præcis, og det var med hensyn til at grave ud til husets sokler. Min far havde en anden opfattelse.

For at lægge husets fundament skal man først grave og så lægge soklerne. Sokler er blokke af cement, der er bredere end fundamentet. Når først soklerne er lagt og hærdet, hælder man fundamentet ovenpå soklerne. Så lægges der jord oven på det.

Jeg tænkte tit på, om det var så vigtigt, at soklerne var fuldstændig firkantede. De blev jo alligevel dækket med sandjord, så ingen ville kunne se dem, og det ville ikke svække husets

konstruktion. Men min far ville stadig gerne have sokler, der var firkantede og flade, og som var afmålt korrekt og grundigt. Og det gjorde han med hvert eneste hus, han byggede.

Når jeg ser tilbage, kan jeg se, at min far lagde samme grundighed i alt sit arbejde, selv med ting, som ejeren aldrig ville lægge mærke til. Hans sans og opmærksomhed for detaljer betød, at folk havde tillid til, at han udførte et godt stykke arbejde, og han havde tilfredsstillelsen ved at vide, at hans arbejde var af bedste kvalitet, og at ejeren ville sætte pris på det.

Der vil være tider, hvor ingen andre end jer selv og Herren ved, hvor godt I udførte det arbejde, der blev krævet af jer. Vær forsikret om, at Herren *virkelig ser* jer indsats. Når I gør jeres bedste, vil I have det godt med jer

selv, fordi I ved, at I har udviklet retskaffenhed, pålidelighed og brugbare evner.

Gennem erfaring kan I lære værdien af Herrens lov om høsten: »Hvad et menneske sår, skal det også høste« (Gal 6:7; se også L&P 130:20-21).

Ens indstilling påvirker alt

At skulle grave ud til sokler indebar lange, hårde timer, og jeg må indrømme, at jeg ikke altid havde den bedste indstilling til det. Når min mor fangede mig i at brokke mig over det hårde arbejde, sagde hun altid: »Pas på. Du mister din velsignelse, og du skal jo arbejde uanset hvad!« (se L&P 58:28-29). Hun havde ret. At brokke sig fritog aldrig en for arbejdet. Man blev kun frataget tilfredsstillelsen ved det og de mange velsignelser ved at udføre det.

Jeg fandt ud af, at når jeg lyttede til min mor og udførte arbejdet med glæde i hjertet, gik tiden meget hurtigere. Arbejdet blev også udført bedre, og jeg var meget gladere, end når jeg brokkede mig. Ens indstilling påvirker alt.

Det vigtigste arbejde er Herrens arbejde

At tjene på en mission var med til at forme mig. Jeg nåede frem til, at intet arbejde er vigtigere end vor himmelske Faders arbejde, som består af at velsigne os, hans børn: »For se, dette er min gerning og herlighed: At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).

Når I tager del i vor himmelske Faders værk med at tjene hans børn, vil I, som Alma, finde stor glæde ved

at være »et redskab i Guds hænder til at bringe en eller anden sjæl til omvendelse, og det er ... glæde« (Alma 29:9).

En opfordring

Så hvem har brug for arbejde? Det har vi alle sammen! Det er roden til selvhjulpethed, bedrifter og glæde i dette liv. Når I med glæde tager del i arbejdet, vil alle omkring jer få del i en rig høst på grund af de frø, I planter.

Jeg vil gerne opfordre jer til i ugens løb at tænke på det, jeg lærte, og lave dette eksperiment: Næste gang I får noget arbejde eller en opgave, I skal udføre, så gør jeres bedste, hav en positiv indstilling og se, hvad der sker. Det kan være, at I bliver overraskede over, hvor glade I bliver, og hvor godt I vil få det. ■

FLYTNING AF RØR I MUDREDE SKO

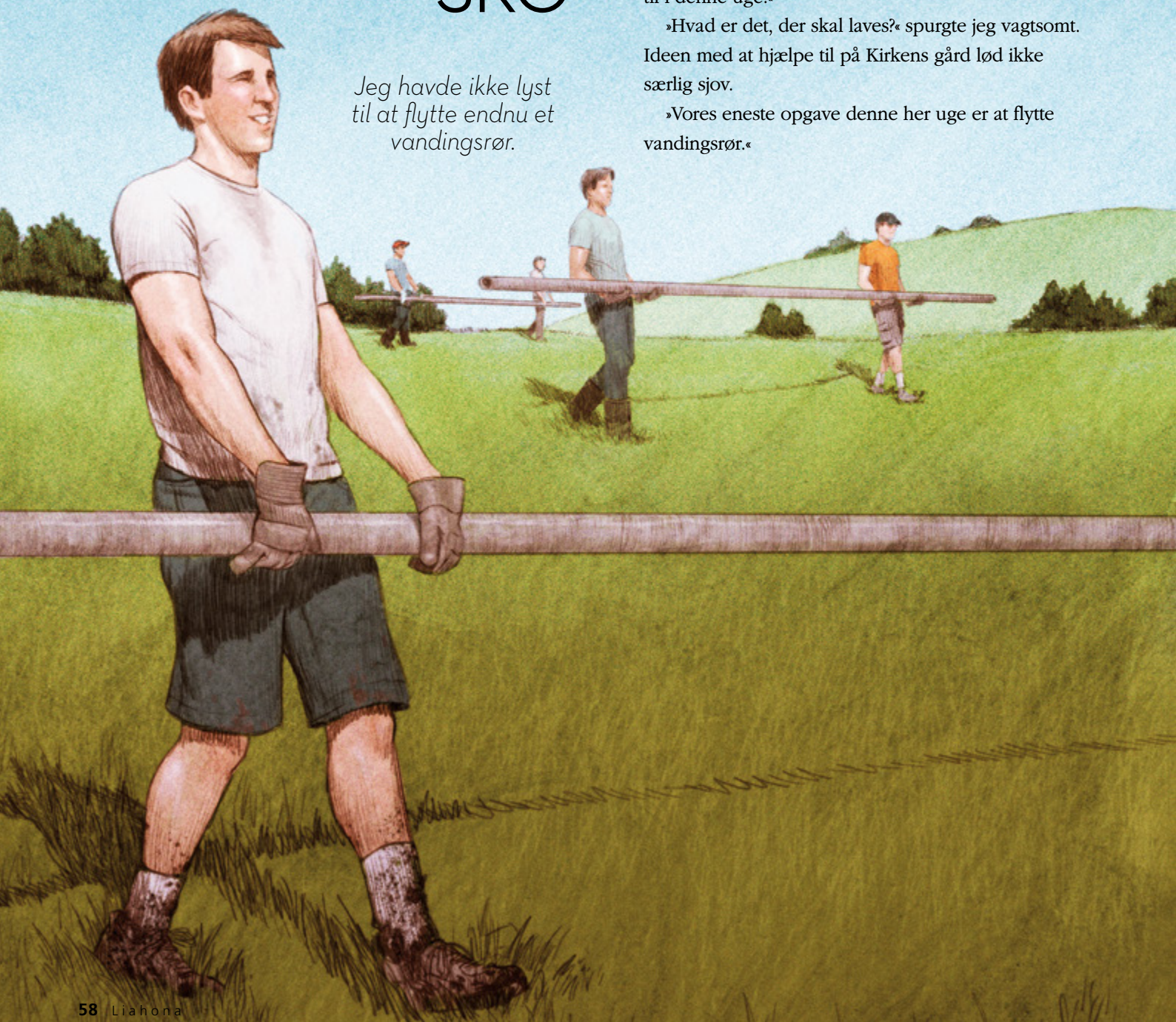
*Jeg havde ikke lyst
til at flytte endnu et
vandingsrør.*

Raymond M. Allton

» Tak, biskop Rowley. Vi vil meget gerne hjælpe.«
Bror Hulet, vores vejleder i diakonernes kvorum, tog tilmeldingslisten fra biskoppen og bekendtgjorde: »Jeg har en liste, hvor man kan skrive sig på til at hjælpe på Kirkens gård. Jeg er sikker på, at Herren ville blive glad, hvis vi alle kunne hjælpe til i denne uge.«

»Hvad er det, der skal laves?« spurgte jeg vagtsomt. Ideen med at hjælpe til på Kirkens gård lød ikke særlig sjov.

»Vores eneste opgave denne her uge er at flytte vandingsrør.«

Flytte rør! Ordene fyldte mig med rædsel. Jeg tænkte tilbage på måneder tidligere, hvor min mor havde insistere på, at jeg fik mig et sommerjob. I vores lille by var der sådan set kun én ting at arbejde med – at flytte rør. Så hele sommeren flyttede min fætter Scott og jeg rør.

På vores første sommerarbejdsdag stod vi og glandede ud over et stort areal fyldt med grøn lucerne. De 12 meter lange rør var sat sammen i én lang række, der syntes at blive ved i flere kilometer. Efter en kort oplæring frakoblede Scott og jeg vores første rør. Da Scott løftede henne i sin ende, sprøjtede der koldt vand ud over mine tennissko. Vi løftede røret gennem klæbende mudder og koblede det til det næste stigrør. Da vi gik tilbage efter det næste rør, blev mine sjaskede sko endnu tungere, da muddet klæbede sig til dem i flere tykke lag. Til sidst var vi og vores humør helt gennemblødt af mudder, vand og sved.

Mine tanker vendte tilbage til tjenesteprojektet på Kirkens gård. »Øh, jeg – jeg tror ikke, at jeg kan komme,« stammede jeg. »Jeg skal møde på arbejde hver morgen.«

»Det er ikke noget problem,« forsikrede bror Hulet. »Vi tager altid hen til Kirkens gård om eftermiddagen.« Bror Hulet lod tilmeldingslisten gå rundt. »Da I hver især blev ordineret til præstedømmet, blev I givet kraft til at handle i Guds navn. Og når vi tjener ham ved at tjene andre, handler vi i hans navn. Og når vi alle hjælper til, er arbejdet ikke nær så hårdt.«

Tilmeldingslisten nåede hen til mig. Jeg fattede ikke, at alle indtil videre havde meldt sig til at komme alle ugens dage. Vidste de ikke, hvor forfærdeligt det ville blive? Jeg følte et stort, retskaffent gruppepres. Jeg tilmeldte mig modvilligt og lod listen gå videre.

Mandag eftermiddag sad jeg på mit værelse og hvilede mig efter min morgentjans, da jeg hørte bror Hulet dytte udenfor. Jeg tøvede et øjeblik, inden jeg igen iførte mig mit lugtende, fugtige arbejdstøj.

Vi nåede hurtigt frem til Kirkens gård. Alle andre løb hen mod marken, undtagen mig. Jeg sakkede bagud, mens jeg kiggede ned på jorden og sparkede til nogle sten. Jeg blev overrasket, da der blev lagt en hånd på min skulder. »Tak, fordi du tog med os,« sagde bror Hulet opmuntrende.

»Jeg ved, at du har arbejdet hårdt her til morgen.« Der var et par øjeblikkes tavshed, mens vi gik sammen. Så løb han i forvejen for at organisere gruppen.

Jeg så på ham og tænkte på det, som han havde sagt til mig. Jeg havde arbejdet hårdt den morgen. Jeg var træt og lugtede, og jeg ville gerne hjem. Men hvad med bror Hulet? Han havde også arbejdet hårdt i morges. Det havde alle de andre drenge faktisk også. Hvorfor så de så glade ud for at være her?

Jeg indhentede de andre, og vi begyndte på vores arbejde. Til at begynde med forsøgte jeg at opmuntre mig selv ved at tænke på det ædle offer, som jeg ydede. Men mine selvoptagede tanker forsvandt, og jeg lagde mærke til, hvor hurtigt arbejdet skred frem, nu hvor vi var mange, der hjalp til. Vi grinede og snakkede, og pludselig opdagede jeg, at jeg faktisk havde det sjovt! På blot få timer havde vi fået løst opgaven.

På vejen hjem indså jeg, at det, jeg først havde syntes var et ubærligt offer, nu virkede småt. Nu, hvor vi alle havde hjulpet til, føltes det faktisk slet ikke som et offer.

Bror Hulet stoppede bilen foran mit hus og kiggede sig over skulderen på mig. »Tak for din hjælp i dag. Dit hårde arbejde gjorde det let for os andre.« Han smilede og blinkede.

Jeg smilede tilbage. »Tak, men det var alles indsats, der gjorde arbejdet let.« Jeg steg ud af bilen og lukkede døren.

Bror Hulet satte bilen i gear og begyndte at trække ud. »Så ses vi i morgen?« spurgte han gennem det åbne vindue.

»Ja. Vi ses i morgen,« sagde jeg. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

LIGE TIL SAGEN

Når jeg taler med mine venner om Kirken, siger de, at de ikke er interesserede, fordi den har for mange regler. Hvad kan jeg sige til dem?

Vores indstilling til enhver »regel« har meget at gøre med, hvad vi er vant til. Hvis dine venner aldrig børstede deres tænder, og du bad dem børste deres tænder hver dag, fordi det havde du lært, ville de nok opfatte det som en undertrykkende regel. Men du tænker nok slet ikke på det som en regel, fordi det er blevet en vane, en livsstil. Selv om de måske tror, at det er en form for frihed ikke at skulle børste sine tænder, så ved du, at det kan medføre problemer, og at det føles meget bedre at have rene, sunde tænder.

På samme måde er det med Kirkens

»regler«. Dine venner synes måske, at vore standarder er begrænsende, men du ved, at Herren og hans tjenere har givet dem til os for at hjælpe os til at leve et bedre liv og med at vende tilbage til vor himmelske Fader. Lydighed mod Guds befalinger bringer også altid velsignelser, hvoraf en af de største velsignelser er at have Helligåndens ledsagelse. Du kan prøve at beskrive disse fordele og velsignelser for dine venner. Du kan fortælle dem, at den eneste måde at vide på, om »reglerne« kommer fra Gud, er ved at afprøve dem (se Joh 7:17). ■

Hvorfor skabte Gud os?

Det er vigtigt at forstå, at Gud ikke »skabte« os ud af ingenting. En grundlæggende del af os eksisterede, selv inden vores ånd blev født: »Mennesket var også i begyndelsen hos Gud. Intelligens eller sandhedens lys blev ikke skabt eller dannet og kan ej blive det« (L&P 93:29). Fordi vi ved det, ved vi også, at vor himmelske Faders motivation for at skabe os ikke var tilfældig eller ligegyldig, men tværtimod drevet af en dyb hensigtsmæssighed. Profeten Joseph Smith har sagt: »Gud selv, der befandt sig midt mellem ånder og herlighed, fordi han var mere intelligent, anså det for passende at indstifte love, hvorved de øvrige kunne få lov til at skride fremad som ham« (se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 208, se også Moses 1:39). Vor himmelske Fader ønskede, at vi fik mulighed for at udvikle os og blive som ham. Derfor skabte han vore ånder, og han fremlagde en plan for frelse og lykke, der nødvendigvis indebar dette jordeliv. Så det korte og bedste svar på dette spørgsmål, er også svaret på, hvorfor Gud i øvrigt gør alt det, han gør. Han elsker os. ■

TINGENE ER IKKE ALTID, SOM DE SER UD TIL

Vær sikker på, at jeres sjov og eventyr
ikke leder jer ned ad farlige stier

(se Hel 3:29).

TJENE AF DE

Rasem Maluff

2011 traf jeg en af de vigtigste beslutninger i mit liv. Den har bragt mig de største skatte, jeg nogensinde har haft. Jeg besluttede mig for at tjene som missionær, men det var ikke en let beslutning.

Herren gav mig i min barndom og i min ungdom mulighed for at nyde glæde af fodbold. Jeg repræsenterede Paraguay og spillede internationale kampe for ungdomslandsholdet, Libertad, der bragte mig til lande i Europa, Asien og Sydamerika.

Heldigvis havde mine forældre altid sørget for, at jeg sideløbende med mine sportsaktiviteter fik mig en god uddannelse og en åndelig opvækst. Min mors tro og vidnesbyrd var helt klart de frø, hvorfra min egen tro og mit eget vidnesbyrd voksede. På grund af hendes trofasthed tog

jeg trods mit travle skema til seminar.

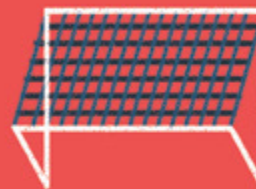
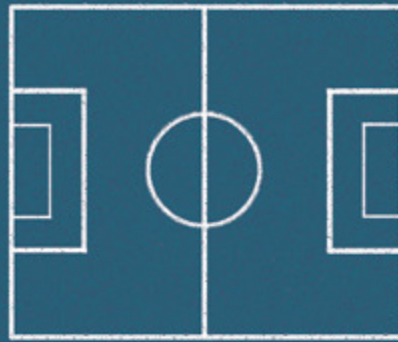
Selv om jeg lige fra barnsben havde hørt om fuldtidsmission, kunne jeg ikke bestemme mig for at tjene som missionær. Det ændrede sig, da min far fik en kaldelse til at tjene i biskoprådet i vores menighed. Det var en svær beslutning for min far, eftersom han var dybt involveret i min sportskarriere. Han havde altid taget med mig til træning og kampe, og vi brugte meget tid sammen. Af den årsag betød det at tage imod en kaldelse til at tjene i biskoprådet, at han måtte ofre tid fra at støtte min karriere.

Under det nadvermøde, hvor min far blev opretholdt, kom en stærk tanke til mig om, at andres ofre ville være spildt, hvis ikke jeg var villig til at ofre vigtige ting af de rigtige

årsager. Under vidnesbyrdene var der en, der talte om, at hvis vi er lydige, kan vores familie være evig. Det rørte mig, og jeg besluttede mig for at gøre alt, hvad jeg kunne for at være sammen med min familie for evigt. Under søndagsskolen blev vigtigheden af at være lydige mod befalingerne nævnt flere gange. Åndens tilskyndelse til at tjene Herren var så stærk, at jeg under familieaften fortalte min familie om min beslutning om at tjene som missionær.

Min beslutning betød, at jeg måtte

.....
Intet andet har givet mig så stor glæde og fred eller bragt mig så mange mirakler som min tid som missionær.
.....

JERES TID TIL EN MISSION

Se videoen (tekstet på dansk) om Sidney Going, rugbyspilleren fra New Zealand, ved at besøge lds.org/go/going110.

RIGTIGE ÅRSAGER

afbryde min uddannelse og ophæve min femårige kontrakt med min fodboldklub. Lige fra begyndelsen åbnede Herren døre og rørte hjerter, så kontrakten kunne ophæves.

Efter at have sendt mine missionspapirer ind, lyttede jeg til aprilkonferencen i 2011, hvor ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum fortalte om Sidney Goings missionæroplevelse. Sidney Going var professionel rugbyspiller og på New Zealands landshold. Det, at bror Going havde tjent på mission og senere kom hjem og fortsatte sin professionelle karriere, lærte mig noget. I løbet af hele min mission og op til denne dag har den tale igen og igen velsignet mig og bragt mig fred i hjertet. De utallige vidnesbyrd, som familie og medlemmer

fra menigheden og staven har båret for mig på forskellige tidspunkter, har ikke blot styrket min beslutning om at tjene, men de har også holdt mig oppe under svære stunder på min mission.

Endnu en glæde i mit liv var, da min beslutning om at tjene, hjalp tre af mine tætteste venner til også at beslutte sig for at tjene på mission. De tjente senere som zoneledere, som assistent til missionspræsidenten og endda som grenspræsident. Vi har nu øjnene rettet på den kurs, der leder os tilbage til vor himmelske Faders nærhed.

Jeg er ikke den samme person, som jeg var for tre år siden. Mit største ønske er at gøre Herrens vilje. Herren har givet mig »hundreddobbelt igen« (Matt 19:29). Jeg har

et levende og virkeligt vidnesbyrd om vor himmelske Faders og hans elskede Søns guddommelighed, om hans forsoning, om den rensende kraft fra Guds Helligånd, og om det vidunderlige værk og under i disse sidste dage, der er blevet genoprettet gennem profeten Joseph Smith (se Es 29:14).

Mit hjerte er fyldt til bristepunktet med kærlighed og taknemlighed for denne hellige tid og for at kende og elske så mange brødre og søstre i Montevideo Missionen i Uruguay. Der findes få velsignelser, der er så store som det at tjene blandt dem. Intet andet har givet mig så stor glæde og fred eller bragt mig så mange mirakler som min tid som missionær. ■

Forfatteren bor i Paraguay.

MORMONER **TROR** PÅ GUD

I en lufthavn langt hjemmefra fik jeg mulighed for at fortælle en fremmed om evangeliet.

Brenda Hernandez Ruiz

Jeg var på vej fra Mexico til Montana og havde en mellemlanding i Denver i Colorado. Jeg gik lidt rundt i lufthavnen og så ud af de store vinduer på flyene, der landede og lettede. Jeg var nervøs, for jeg havde aldrig fløjet før. Lufthavnen syntes enorm.

Jeg kiggede på min billet og så, at jeg havde to timer, inden mit fly lettede. Jeg besluttede mig for at finde et sted at sætte mig og læse, indtil jeg skulle op i flyet. Jeg var lidt bange, mens jeg så mig om efter et sted at sidde. Alle sæder var næsten optagede. Jeg besluttede mig for at sætte mig ved siden af en ældre dame, der virkede til at rejse alene. Hun var den eneste, som jeg ikke syntes så skræmmende ud.

Der gik en times tid, før jeg besluttede mig for at tale til hende. Jeg præsenterede mig selv, hun virkede rigtig rar og var ivrig efter at fortælle mig om sine børnebørns bedrifter.

Hun spurgte lidt ind til mig, og jeg fortalte hende om mit liv i Mexico. Da fik jeg pludselig trang til at fortælle hende om evangeliet. Hun spurgte ind til min religion, og jeg fortalte hende, at jeg var medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Hun svarede, at den havde hun aldrig hørt om.

Jeg smilede og sagde: »Vi er også kendt som mormonerne.«

Så ændrede hendes indstilling sig med det samme. Hendes ansigtsudtryk og hendes måde at tale til mig på ændrede sig. Hun vidste ikke, hvad hun skulle sige. Jeg fornemmede, at vores samtale var ved at slutte, men jeg forsøgte alligevel at blive ved med at tale med hende. Jeg spurgte hende, hvilken tro hun tilhørte. Uden tøven svarede hun: »Jeg er katolik.«

Så sagde hun: »Jeg forstår det ikke. Du er sådan en sød pige. Du virker flink. Hvorfor har du dog lyst til at være mormon?«

Jeg blev overrasket over kommentaren og vidste ikke, hvad jeg skulle svare. Jeg bad stille vor himmelske Fader om hjælp til at forklare, hvad det betød for mig at være sidste dages hellig. Jeg fortalte hende, at jeg holdt meget af at være medlem af Kirken, fordi dens lære om evangeliet hjælper mig til at være en bedre person og til at sætte ting i perspektiv.

Hun så overrasket ud og sagde: »Mormoner tror ikke på Gud.«

Kommentaren var lige ved at få mig til at grine. I stedet smilede jeg og indså, at dette var min mulighed for at fortælle hende om sandheden. Jeg fortalte om nogle af vore

grundlæggende overbevisninger. Jeg fortalte hende om frelsesplanen og vigtigheden af familier. Hun virkede ikke overbevist, så jeg besluttede mig for at bære mit vidnesbyrd for hende. Midt i en stor lufthavn blev jeg velsignet med modet til at bære mit vidnesbyrd om Joseph Smith, om den levende profet og apostlene og om den kærlighed, jeg føler for evangeliet og Mormons Bog.

Jeg så på uret. Det var tid til, at jeg skulle nå mit fly.

Den eftermiddag var med til at styrke mit vidnesbyrd på en måde, jeg aldrig før havde oplevet. Jeg var glad for at have båret mit vidnesbyrd for hende og taknemlig, for at jeg kunne hjælpe hende med at ændre hendes indstilling til medlemmer af vores kirke. Nu kan jeg have større selvtillid, når nogen spørger mig om Kirken. ■

Forfatteren bor i Chihuahua i Mexico.

Præsident
Boyd K. Packer

Præsident for
De Tolv Apostles
Kvorum

*Medlemmerne af De
Tolv Apostles Kvorum
er særlige vidner om
Jesus Kristus.*

Hvad kan vi gøre for at **VÆRE VÆRDIGE** til at have Ånden hos os?

Lyt til opløftende musik.

Tal ærbødigt.

Omvend dig, når du har begået en fejl.

Klæd dig sømmeligt.

Hvis du gør de
ting, vil der blive
passet på dig, og
Helligånden vil
lede dig.

Min lektion om tro

Emma R., 11 år, Texas, USA

For et par år siden gav jeg en lektion om tro til familieaften. Min familie havde brugt megen tid på at tale om tro, fordi min storebror havde spurgt, hvorfor vi havde brug for tro. Jeg plantede et frø, som jeg havde gemt fra en melon, i en lille kop. Jeg fortalte min familie, at tro er som et frø. Hvis man passer godt på det, vokser frøet.

Vi havde ikke haft så meget held med at holde have. Men jeg håbede på, at jeg kunne få denne plante til at gro, og at jeg kunne være et godt eksempel på tro. Jeg satte koppen i vinduet og tog mig af den. Jeg ventede på og bad til, at mit frø måtte vokse.

Jeg var lige ved at give op, men efter en uge så jeg endelig noget grønt, der spirede. Det blev ved med at vokse ugen efter, mens det stod i vinduet. Så bad mine forældre mig om at plante det i

blomsterbedet i baghaven.

Jeg passede godt på min plante. Jeg vandede den og holdt ukrudt væk. Den voksede sig større og større. Jeg var så begejstret!

Efter flere uger så jeg blomster på planten, og så begyndte små frugter at spire frem. Vi så syv meloner, der voksede frem på planten, der kom fra mit ene lille frø. Jeg syntes, at det var et mirakel og et svar på mine bønner. Frugten

var sød, præcis som det står i Alma 32:42: »Og på grund af jeres flid og jeres tro og jeres tålmodighed med hensyn til at pleje ordet, så det må kunne slå rod i jer, se, da skal I snart plukke frugten af det, som er yderst dyrebar, som er mere sød end alt, hvad der er sødt.«

Denne her oplevelse gjorde mig rigtig glad og lærte mig og min familie, at tro er et sandt princip i Jesu Kristi evangelium. ■

DIN TUR

Vi vil også gerne plante et frø med dig: Har du tænkt på at dele en oplevelse med *Liahona*? Vi vil meget gerne høre om, hvad du selv har oplevet ved at efterleve Jesu Kristi evangelium. Du kan fx skrive om en gang, hvor du fik svar på en bøn, eller om da du inviterede en ven med i kirke.

Dine forældre kan hjælpe dig med at sende den ind: Via nettet på liahona.lds.org, via e-mail til liahona@ldschurch.org eller med posten til adressen på side 3. Husk at angive navnet på din menighed og sende dine forældres tilladelse med.

HVAD ER DET GODE VED AT HAVE ET LEGEME?

Vores legeme er så vigtigt og helligt, at Herren kalder det for et tempel (se 1 Kor 3:16-17). Og så er det også sjovt at have et legeme! Et legeme kan løbe, synge, klatre, grine, tegne, svømme, danse og lave andre sjove ting. Vi kan også bruge vores legeme til at lære med, hjælpe andre, skabe en familie og gøre verden til et bedre sted.

HVORFOR HAR VI ET LEGEME?

Inden vi blev født, var vi ånder, der ikke havde et fysisk legeme. Der var mange ting, som vi ikke kunne gøre, indtil vi fik et legeme. Gud sendte os herved på jorden, for at vi kunne få et legeme. Vi havde både brug for en ånd og et legeme for at blive som vor himmelske Fader (se L&P 88:15).

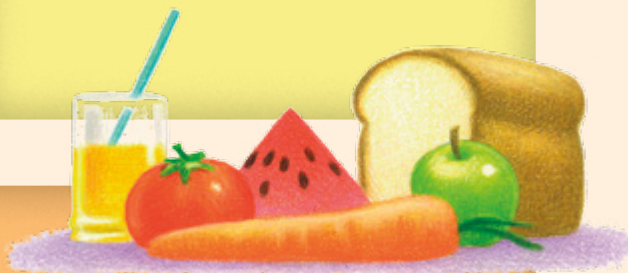
Mit legeme er et

HVAD NU, HVIS DER ER TING VED MIT LEGEME, SOM JEG IKKE KAN LIDE?

Nogle gange ser legemet ikke ud, som vi gerne ville have det, eller bevæger sig eller fungerer, som vi gerne ville have det til. Uanset, hvordan vores legeme er nu, kan vi vælge at være taknemlige for det og bruge det til at gøre godt her på jorden. En dag vil vi alle sammen opstå og få et legeme, som er fuldkommet (se Alma 40:23). Gud elsker os uanset, hvordan vores legeme ser ud, og vi kan også elske os selv.

HVORFOR SER ALLE IKKE ENS UD?

Legemer kommer i mange former, farver og størrelser og det er en del af vor himmelske Faders plan. Selv om der ikke er to legemer, der er ens, er vi alle sammen skabt i Guds billede (se 1 Mos 1:26). Det betyder, at vores legeme er lavet efter hans fuldkomne legeme. Hvert eneste legeme er smukt, fordi det er en gave fra vor kærlige himmelske Fader.

HVORDAN PASSER JEG PÅ MIT LEGEME?

Vi bør passe på vores legeme på samme måde, som vi ville passe på enhver anden kostbar skat – med kærlighed og respekt. Gennem profeter og visdomsordet har vor himmelske Fader fortalt os, hvad der er dårligt for vores legeme, og hvad der er godt. Der er mange ting, vi kan gøre for at passe på vores legeme:

- Spise sundt og dyrke motion.
- Klæde os sømmeligt og holde vores legeme rent.
- Respektere andres legeme.
- Ikke få tatoveringer eller piercinger.
- Ikke tage stoffer, drikke alkohol, kaffe eller te eller ryge tobak.
- Lege ufarlige og sjove lege og holde sig væk fra farlige aktiviteter.

Når vi passer på vores legeme, bliver vi bedre til at føle Helligånden.

Når vi passer på vores legeme, sådan som Gud har befaleet os det, bliver vi velsignede! (se Mos 2:41; L&P 89:18-21.)

TEMPEL

Marissa Widdison
Kirkens Tidsskrifter

Vi bliver medlemmer af Kirken gennem dåb og bekræftelse

Jennifer Maddy

Mariela kom hjem fra skole med en rynket pande. »Hvad er der i vejen?« spurgte mor, der var i gang med at plante blomster i haven.

»Sonja lovede, at hun ville lege med mig, men det gjorde hun ikke,« sagde Mariela. Hun satte sig ned på jorden ved siden af mor.

»Det er jeg ked af,« sagde mor. »Det er vigtigt at holde, hvad man lover. Næste uge, når du skal døbes og bekræftes, så giver du også nogle meget vigtige løfter, som man kalder for pagter.«

»Er det rigtigt?« spurgte Mariela. Hun glædede sig til at blive døbt.

Mor satte nogle gule blomster i jorden. »Du lover at adlyde befalingerne. Du lover også at påtage dig Jesu Kristi navn. Hvad lover vor himmelske Fader dig, hvis du gør de ting?«

Mariela tænkte på det, som hun var ved at lære om i Primary. »At jeg vil have Helligånden hos mig.«

»Det er rigtigt,« sagde mor. »Du bliver også medlem af Jesu kirke. Hvordan kan du holde dit løfte om at adlyde befalingerne?«

»Jeg kan være sød, og jeg kan fortælle sandheden,« sagde Mariela.

»Hvad betyder det at påtage sig Jesu navn?«

»Det betyder, at du prøver at blive som ham og gøre det, som han gerne vil have, at du gør,« sagde mor. »Hvad kan du gøre for at blive som Jesus?«

Mariela snoede en lilla blomst mellem sine fingre. »Jeg kan sætte mig sammen med den nye pige i skolen. Og jeg kan prøve at være sød mod Sonja,« sagde hun.

»Det er nogle rigtige gode forslag,« sagde mor. »Og når du tager nadveren, kan du huske på dine løfter.«

Mariela smilede. »Jeg kender til et andet løfte – at vande blomsterne, så vi får en smuk have!« ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

Sang og skriftsted

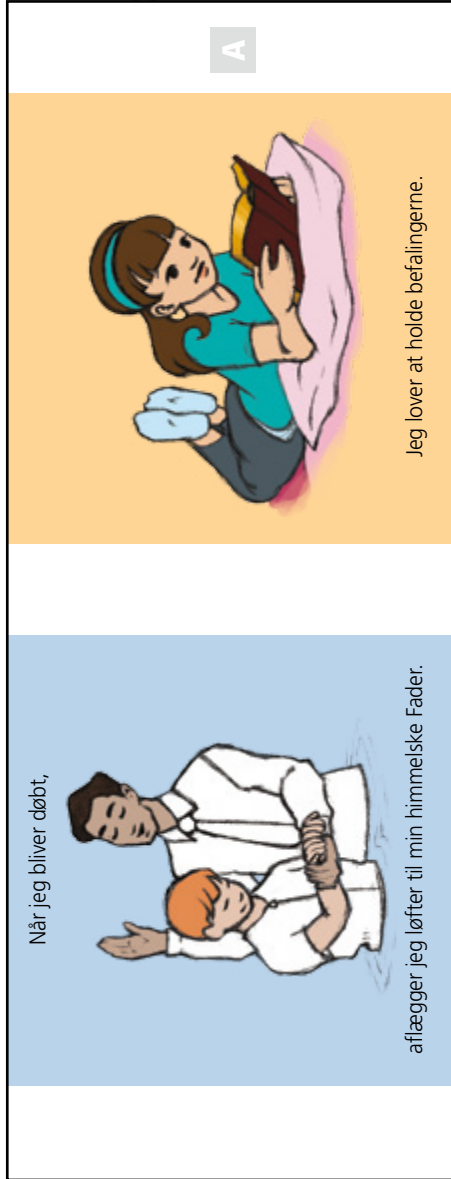
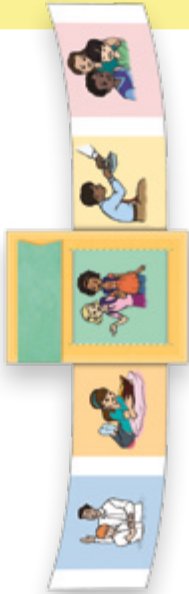
- »Dåb«, *Børnenes sangbog*, s. 54 (vers 1 og 3)
- Joh 3:5

Forslag til familieaktiviteter

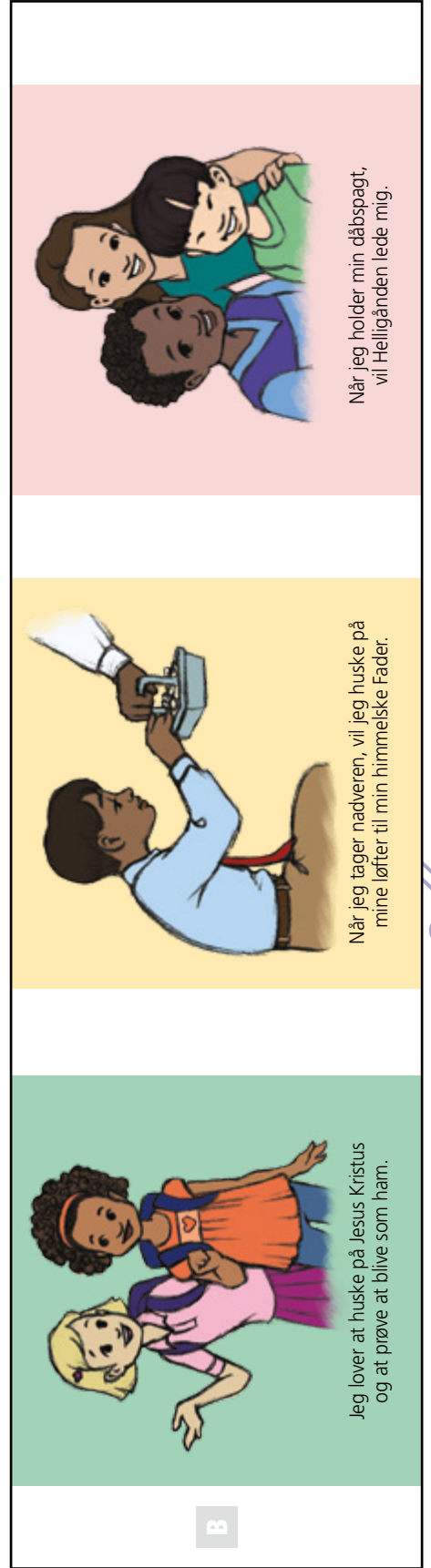
Mariela tænkte på, hvordan hun kunne holde sin dåbspagt ved at følge Jesus Kristus. Din familie kan tænke på, hvordan man kan være mere som Jesus derhjemme, i skolen og andre steder. Lav et mål som familie om at tænke på dåbspagten, når I tager nadveren.

Jeg kan holde min dåbspagt

Lav en film om din dåbspagt ved at klippe både rammen og filmstriben ud. Lim eller tape de to filmstriber sammen til én lang filmstribe (overlap A og B). Lim eller tape rammen og filmstriben på noget karton. Klip langs den stiplede linje på rammen for at danne to åbninger. Sæt filmstriben ind gennem åbningerne, så man kan se billederne på rammens forside.

Jeg lover at holde befalingerne.

Når jeg holder min dåbspagt,
vil Helligånden lede mig.

Når jeg tager nadveren, vil jeg huske på mine løfter til min himmelske Fader.

VORES SIDE

Lesslie Q., 6 år, Ecuador

Lady Q., 9 år, Ecuador

Satya S., 11 år, Indonesien

»Mormons Bog«, William M., 10 år, Brasilien

Et år til Primarys nadvermødeprogram spillede jeg »Alle har boet i himlen engang«. Året efter lavede jeg tegnsprog til »Jeg elsker Herrens tempel«. Og året efter var det mit mål at lære »Guds stemme lyder i mit hjerte«. Jeg ved, at Herren har givet mig talenter, og at jeg bør udvikle dem og bruge dem til at velsigne andre – så vokser mine talenter. Jeg ved, at jeg er en datter af Gud, og at Jesus Kristus gav sit liv for mig.

Luna Marisol I., 8 år, Argentina

Ældste
Eduardo Gavarret
De Halvfjerds

Forberedt på at tjene

»Lær i din ungdom at holde Guds befalinger« (Alma 37:35).

Jeg voksede op i byen Minas i Uruguay. Da jeg var seks år gammel, blev min mor og mine storesøstre døbt ind i Kirken. Min far tilsluttede sig aldrig Kirken, men han var altid glad, for at vi tog i kirke. Han holdt endda visdomsordet og betalte tiende.

Vores gren var meget lille, og vi havde ikke en kirkebygning. Vi mødtes i et lejet hus. Huset havde en lille svømmepøl udenfor, som vi brugte til dåb.

Efterhånden som min otteårs fødselsdag nærmede sig, glædede jeg mig til at blive døbt. Men på min dåbsdag regnede det og var meget koldt. Min mor sagde, at jeg måske ikke skulle døbes den dag på grund af det kolde vejr. Men det var min fødselsdag, og jeg ville gerne døbes den dag.

Jeg kan huske, at jeg tog mit hvide tøj på og gik ned i svømmepølen for at blive døbt. Jeg vidste, at vandet ville være koldt, men jeg frøs ikke. Jeg vidste, at jeg gjorde det rette, og jeg havde en varm følelse indeni.

Kort tid efter blev der bygget

en kirke til vores gren. På det tidspunkt måtte Kirkens medlemmer gerne hjælpe til med at bygge kirkebygningerne. Mit job var at samle søm og skruer op fra jorden, så de kunne bruges igen. Det var en enkel

opgave, men den var meget vigtig for mig. Den lærte mig at tjene, og den hjalp mig til at forberede mig på fremtidig tjeneste i Kirken. Husk på, at selv om du er ung, så betyder de ting, du gør, noget. ■

VENNER OVER HELE VERDEN

Jeg er Pedro fra Brasilien

Fra et interview ved
Amie Jane Leavitt

Pedro bor i det største land i Sydamerika – Brasilien. Han bor i Curitiba, som er hovedstaden i den brasilianske stat Paraná. Pedro kan godt lide at være sammen med sin mor og far og sin storebror og sin lillesøster. De kan godt lide at besøge templet og tage på stranden sammen. Pedro glæder sig til, at han en dag kan være missionær! ■

**»Hej venner!« på portugisisk.*

Hver morgen læser jeg i skriften og beder en bøn sammen med min familie, inden jeg tager i skole. Mine yndlingsfag er formning og historietime om de brasilianske indianere. Der er ikke mange af mine venner i skolen, som er medlemmer af Kirken. Jeg taler med dem om det, jeg tror på, og jeg inviterer dem med i kirke.

*Olá, amigos!**

Min yndlingshistorie fra skriften er, da Nefi vender tilbage til Jerusalem for at få fat i messingpladerne. Jeg kan godt lide at sætte mig mål og nå dem. Jeg har planlagt at gøre mig fortjent til min Tro mod Gud-belønning, inden jeg fylder 12 år.

Jeg kan godt lide at tegne. Jeg bruger mange timer om ugen på at tegne. Jeg kan også godt lide at gå på biblioteket og kigge i kunstbøger.

Jeg elsker at spille fodbold. Jeg kan også godt lide hapkido, som er en kampsport fra Korea.

JEG ELSKER HERRENS TEMPEL

Min familie kan lide at besøge templet i Curitiba og gå gennem haverne sammen. Jeg var kun fire år, da templet blev bygget, men jeg kan huske, at jeg var med på rundvisning ved åbent hus-arrangementet. Det er et særligt minde for mig.

KLAR TIL AFGANG!

Pedros kuffert er pakket med nogle af hans yndlingsting. Hvilke af disse ting ville du pakke i din kuffert?

Lagde du mærke til, at der mangede et stempel til passet i januar? Nu kan du klippe det ud og sætte det ind!

Når jeg bliver stor, vil jeg gerne være missionær. Jeg vil gerne tjene i Manaus, for der ligger Amazonjunglen. Bagefter vil jeg gerne være kunstner.

Sarah gik og gik

Heidi Poelman

Bygger på en virkelig begivenhed

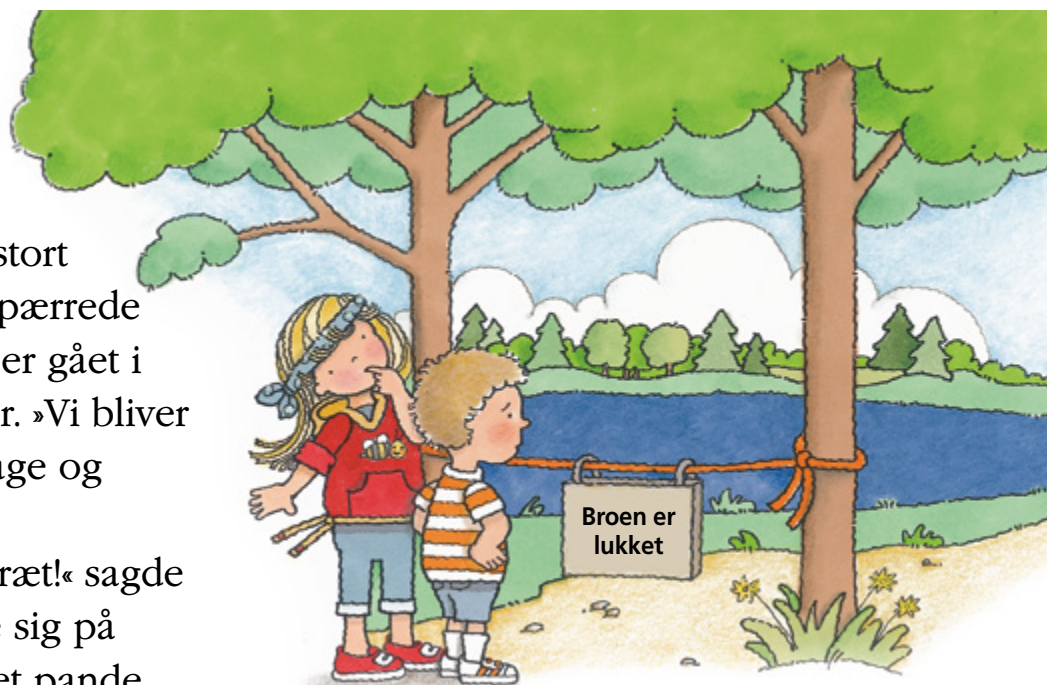
Sarah hoppede og sprang. Hun var klar til at tage på vandretur rundt om Silver Lake med sin familie. Hendes bror, Jonas, løb i forvejen.

Der gik ikke længe, før Sarah kunne mærke den varme sol på sine arme. Hendes ben blev trætte.
»Bare tag det roligt,« sagde mor.
»Vi er snart henne ved bilen.«

Da så Sarah et stort orange reb, der spærrede for vejen. »Broen er gået i stykker,« sagde far. »Vi bliver nødt til at gå tilbage og rundt om søen.«

»Men jeg er så træt!« sagde Sarah. Jonas satte sig på jorden med rynket pande.

»Kan I huske historien om pionererne?« spurgte mor.

Sarah nikkede. Hun kunne godt lide pionererne.

»De måtte gå meget, meget langt,« sagde mor. »Nogle gange var det virkelig varmt, og nogle gange var det meget koldt. Men de blev ved med at gå. Da de nåede frem til deres nye hjem, byggede de huse og templer.«

Sarah var glad for, at pionererne var blevet ved med at gå. Hun ville også blive ved med at gå. Hun rakte sin hånd ud mod Jonas. »Kom,« sagde hun. »Vi skal gå lidt endnu.« ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

Hvordan er dit liv anderledes end pionerernes liv?
Hvordan er det det samme?

HOLD BLIKKET RETTET MOD BREDDEN

Richard M. Romney
Kirkens Tidsskrifter

En kanotur til en ø i en nærliggende nationalpark lød som et perfekt mulighed for at komme tættere på min søn. Lederne for Det Aronske Præstedømme og de unge mænd i vores menighed havde planlagt denne tur i flere måneder, og jeg fik mulighed for at komme med.

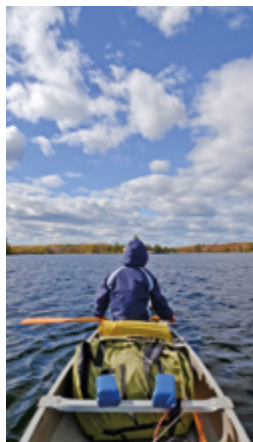
Min søn McKay var i god form, fordi han tog aktivt del i tre sportsgrene på gymnasiet. Det er sikkert årsagen til, at lederne satte os i samme kano – de vidste, at han kunne ro til, hvis behovet skulle opstå. Jeg havde lidt erfaring med at styre en kano, så vi virkede som det perfekte hold.

Jeg var også ivrig efter, at vi kunne få talt sammen på søen. McKay havde været meget igennem siden sin mors død, og jeg havde ikke altid kunnet dække hans behov og interesser på bedste måde.

Vi havde fået oplæring, vi havde redningsveste, vi kunne svømme, og vi havde erfarne ledere, der vejledte os.

Men vi havde ikke taget højde for vinden. Vi padlede flere kilometer, sejlede tværs over midten af søen og var tæt på bredden, da der pludselig kom en meget stærk vind.

De andre kanoer nåede ind på bredden, men McKay og jeg var i den sidste kano. Bølgerne begyndte at gå højt, og vi kom ud

Min søn lærte mig en vigtig lektie om, hvor man skal se hen og om, hvordan man holder ud.

af kurs, mens vi padlede på livet løs og prøvede at komme fremad. Jeg begyndte at blive udmattet og bekymret. Jeg satte åren i vandet og hev af hele min styrke, for at vi kunne komme tilbage på rette kurs, men vi syntes bare at blive på præcis samme sted.

Der var fare for, at vi kunne kæntre, og jeg måtte til sidst indrømme over for min søn, at jeg ikke vidste, om jeg havde flere kræfter til at blive ved. Så sagde min søn: »Du ser på bølgerne, far. Det kommer du ingen steder af. Du må holde øjnene på bredden. Kan du se træet på bakken? Det er vores mål. Fokusér på det, så skal vi nok klare det.«

Han havde ret. Lige så snart jeg fokuserede på træet, kunne jeg holde kursen. Mine arme fik fornyet styrke. McKay holdt takten for tagene – »Ro. Hvil. Ro. Hvil.« Nu begyndte vi at komme støt fremad.

Vi nåede bredden, de andre rakte ud for at hjælpe, og vi satte os ned for at få vejret. Den aften i teltet talte vi sammen som far og søn om vores oplevelse.

Sammen mindedes vi det, som præsident Thomas S. Monson havde sagt om Herrens fyrtårn: »Det kalder på os gennem livets storme. Det synes at råbe: »Denne vej til sikkerhed. Denne vej hjem.«¹

Den eftermiddag havde træet på bredden været vores fyrtårn. Da jeg var tæt på at give op, havde min søn givet mig det vise råd om ikke at se på bølgerne, men at holde øjnene rettet mod bredden. Og sammen havde vi taget fat – på flere måder. ■

NOTE

1. Thomas S. Monson, »Standards of Strength«, *New Era*, okt. 2008, s. 2.

ILLUSTRATION: ROBERT T. BARRETT

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON

Da **Thomas S. Monson** var dreng, havde han kaniner og **duer**. Han var kendt for sin venlighed, og han gav sine **kaniner** til en familie, der ikke havde mad til Thanksgiving, og sin **togvogn** til en dreng, der ikke havde nogen julegaver. Da han blev voksen, arbejdede han i trykkeribranchen hos *Deseret News*. Som apostel organiserede han den første stav i Østtyskland og fik tilladelse til, at Kirken kunne bygge **templet i Freiberg i Tyskland**. Præsident Monson har bedt alle medlemmer i Kirken om at komme dem til undsætning, der har brug for hjælp.

Også i dette nummer

FOR UNGE VOKSNE

BLIV fuldkommengjort i Kristus

s. 42

At forstå Frelserens forsonende kærlighed, som bliver givet os kvit og frit, kan befri os fra selvskabte, ukorrekte og urealistiske forventninger om, hvad fuldkommenhed er.

FOR DE UNGE

s. 48

GUDDOMMELIGE PAGTER

SKABER STÆRKE
KRISTNE

Hvordan styrker vore pagter med Gud os?
Her er tre måder.

FOR BØRN

Min lektion om tro

Emma dyrker meloner for
at lære sin familie om tro.

s. 67

JESU KRISTI
KIRKE

AF SIDSTE DAGES HELLIGE

DANISH